

p/ccolo

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

นักสื่อสารกับสัตว์เลี้ยว ในร้านกาแฟโมโม

不會通靈的寵物溝通師

หลิวข่ายซี่

เขียน

ภาวิตา ทอวาริณ

แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ก ั ณ

ผมเห็นจากในหนังสือว่าการสื่อสารกับสัตว์ไม่เกี่ยวข้องกับดวงจิตสักนิด
สิ่งสำคัญคือเราเปิดใจอย่างเต็มที่ได้อะไรหรือไม่
เราต้องไม่ด่วนตัดสิน และเปิดรับสัญญาณสื่อสารที่สัตว์ส่งมาอย่างเต็มเปี่ยม
นี่คือความสามารถที่คนทุกคนมี
ขอเพียงเราเปิดกำแพงใจอันสูงใหญ่ที่เราสร้างขึ้นในโลกมนุษย์
- หลิวข่ายซี่

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุป

คำแนะนำนักพิมพ์

เจ้าของสัตว์เลี้ยงทุกคนอาจจะเคยคิดว่า ถ้าสัตว์เลี้ยงของเราพูดได้ก็คงจะดีเหมือนกันนะ

มีวิธีการไหนที่จะสื่อสารกับสัตว์เลี้ยงของตนได้บ้างหรือเปล่า

ในประเทศไต้หวัน มีอาชีพหนึ่งที่กำลังได้รับความนิยม คือ อาชีพนักสื่อสารกับสัตว์ อาชีพนี้จะสื่อสารกับสัตว์ได้ เพื่อให้เจ้าของเข้าใจว่าสัตว์เลี้ยงของตนนั้นต้องการอะไร

นักสื่อสารกับสัตว์เลี้ยงในร้านกาแฟโมโม คือเรื่องราวของ ฟางหลิง นักสื่อสารกับสัตว์ เธอถูกนักข่าวตั้งข้อสงสัยในการทำงานของเธอ จนทำให้เธอต้องเลิกทำอาชีพนี้ไป รวมทั้งเจอปัญหาชีวิตมรสุมร้ายมาระยะหนึ่งจนเธอรู้สึกสิ้นไร้หนทาง วันหนึ่งเธอได้พบสุนัขจรจัดสีดำเดินตามขออาหาร จนเธอต้องพาสุนัขตัวนั้นกลับมาเลี้ยงดูและตั้งชื่อให้มันว่า ไตว์ไตว์

หลังจากที่ได้พบกับไตว์ไตว์ ฟางหลิงเริ่มมีความหวังในชีวิตอีกครั้ง เธอถือว่าวันที่ได้เจอไตว์ไตว์เป็นวันเกิดใหม่ของตัวเอง และกลับมาทำงานสื่อสารกับสัตว์อย่างที่เราตั้งใจ

แล้วฟางหลิงก็รู้ว่า มีผู้คนที่ยากสื่อสารและอยากเข้าใจความรู้สึกของสัตว์เลี้ยงที่ตนรักมากมายเหลือเกิน

หลายคนอาจคิดว่า ทำไมถึงต้องสื่อสารกับสัตว์ แค่เอาไปฝึก กับครูฝึกก็น่าจะเพียงพอแล้ว แต่การสื่อสารนั้น ต่างจากการฝึกตรงที่ เราจะได้เข้าใจความรู้สึกและความต้องการของสัตว์เลี้ยงจริงๆ

สัตว์นั้นสื่อสารอย่างตรงไปตรงมาไม่ปิดบัง แต่กับมนุษย์นั้น เรื่องที่ต้องการสื่อสารกลับยากมาก จนกลายเป็นความไม่เข้าใจต่อกัน หนังสือเล่มนี้ ไม่เพียงแต่ทำให้เราเข้าใจความต้องการของสัตว์เลี้ยง เท่านั้น แต่ยังมีแง่มุมที่ทำให้เราเข้าใจและต้องการสื่อสารกับมนุษย์ มากขึ้นอีกด้วย

ขอให้หนังสือเล่มนี้ เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีให้เจ้าของกับสัตว์เลี้ยง เข้าใจกันและกัน

สุนัขผู้ช่วยชีวิต

วันนี้เป็นวันเกิดอายุครบสามสิบสามปีของฟางหลัง

เมื่อฟางหลังตื่นนอน เวลาก็ล่วงเลยไปแปดโมงแล้ว เธอเดินเข้าไปส่องกระจกในห้องน้ำ เห็นตัวเองในสภาพผมเผ้ากระเซอะกระเซิง ดวงตาบวมเป่ง มีรอยตีนกาที่ตั่งรกรากอยู่ตรงหางตาของเธอมาตั้งแต่วินาทีที่สามปีที่แล้ว ซึ่งเธอยังไม่เคยหาวิธีอยู่กับมันอย่างสงบสุขได้ตลอดสามปีที่ผ่านมา แวตตาของเธอไม่ได้ดูสดใสเหมือนตอนอายุยี่สิบสามปีอีกต่อไป เรื่องราวที่ตาโถมเข้ามาในชีวิตช่วงสิบปีที่ผ่านมา ทำให้ฟางหลังในวันนี้ไม่ใช่หญิงสาวที่ใสซื่อบริสุทธิ์และดูเซ่อซ่าเหมือนเมื่อสิบปีก่อนอีกแล้ว

“ไม่ได้! จะเป็นแบบนี้ไม่ได้!” ฟางหลังพูดกับหญิงสาวสภาพยุ่งเหยิงในกระจก เธอคิดเรื่องนี้มานานแล้ว หากปล่อยให้ตัวเองตกอยู่ในจุดต่ำสุดตลอดเวลาโดยไม่กล้าเผชิญหน้ากับมัน ชีวิตก็คงต้องมีจุดจบที่น่าเศร้า

“แบบนี้คงรู้สึกผิดต่อสวรรค์และสรรพสัตว์นาดู!” ด้วยเหตุนี้เธอจึงเดินเข้าไปในห้องน้ำ ชำระล้างร่างกายให้สะอาดหมดจดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เมื่ออาบน้ำเสร็จก็หยิบชุดราตรีที่ซื้อมาตั้งแต่ปีที่แล้ว แต่ยังไม่เคยใส่สักครั้งขึ้นมา นำมาทาบตัวลงอยู่บนน้ำกระจก

“ใส่แล้วสวยจะตาย ดูเป็นผู้หญิงล้ำสอนตรงไหน”

คนที่พูดประโยคนี้คือคู่หมั้นของเธอ...ไม่สิ ต้องบอกว่า 'อดีต' คู่หมั้นถึงจะถูก

เรื่องมันมีอยู่ว่า หลังจากเรียนจบหลักสูตรสื่อสารกับสัตว์
จู่ๆ ผู้ชายที่เธอรักมานานแสนนานก็ทิ้งเธอไปโดยไม่รู้ลาคา ทำให้เธอ
เจ็บปวดหัวใจเป็นที่สุด หลังจากเธอโบลำน้อยล่องลอยอยู่ในทะเล
แห่งความรักอย่างโดดเดี่ยวนานหลายปี เธอก็ได้พบกับผู้ชายที่คิดว่า
จะทำให้เธอมีความสุขได้ เมื่อทั้งสองคบหากันได้ระยะหนึ่ง ชีวิตของ
ฟางหลังก็อยู่ในจุดที่เรียกได้ว่าดีเลิศทั้งด้านการงานและความรัก เธอเป็น
เจ้าหญิงแห่งวงการสื่อสารกับสัตว์ที่มีงานล้นมือ รายได้ไม่เลว แถมยังมี
ผู้ชายหน้าตาใช้ได้คอยทะนุถนอมและเอาใจใส่ ถึงแม้ความสัมพันธ์
ของเธอกับพ่อจะไม่ดีสักเท่าไร และหลินอ้ายหลังเพื่อนรักของเธอ
ยังไม่ชอบขึ้นหน้าแฟนเธอก็ แต่ฟางหลังก็ยังรู้สึกงาตัวเองเป็นผู้หญิงที่
ทั้งมีความสุขและโชคดีเหลือเกิน อย่างน้อยดูจากภายนอกก็เป็นเช่นนั้น

แต่แล้ว เรื่องราวก็เริ่มเปลี่ยนไปตั้งแต่เมื่อประมาณหนึ่งปีก่อน
ฟางหลังถูกนักข่าวไร้จริยธรรมคนหนึ่งวางแผนใส่ร้าย เขาทำลายชื่อเสียง
ของเธอด้วยการทำข่าวว่าการสื่อสารกับสัตว์ของเธอเป็นเรื่องหลอกลวง
ตอนนั้นบังเอิญเป็นช่วงที่ไม่มีข่าวอื่นน่าสนใจ เมื่อข่าวนี้ถูกปล่อยออกไป
เหล่านักข่าวจากทุกสำนักจึงพากันประโคมข่าวที่ไม่ได้สำคัญนี้ ภายใน
ชั่วข้ามคืน ฟางหลังก็ร่วงหล่นจากการเป็นเจ้าหญิง ดำดิ่งกลายเป็น
เหมือนหนูตามท้องถนน เธอหลบอยู่ในบ้านนานหลายวันไม่กล้าออกไปไหน
และในช่วงเวลาเดียวกันนี้ พ่อของเธอก็ดันเป็นลมถูกส่งตัว
เข้าโรงพยาบาลอีก เธอรู้สึกเหนื่อยล้าทั้งร่างกายและจิตใจ จึงได้
อ้อนวอนให้แฟนขอเธอแต่งงาน เพื่อจะได้มีชีวิตที่มีความสุขและมั่นคง
ซึ่งแฟนของเธอก็ตอบตกลง ตอนนั้นฟางหลังยังดูไม่ออกว่าที่จริงแล้ว

เขาดูอึดอัดไม่น้อย เธอคิดว่าตัวเองได้พบเจอความสุขอันเป็นนิรันดร์แล้วจริง ๆ จึงได้ละทิ้งงานสื่อสารกับสัตว์ไปจัดเตรียมงานแต่งงานอย่างรื่นเริงใจ

แต่ทว่าหลังหลินอ้ายหลิงเพื่อนรักของเธอกลับคัดค้านการแต่งงานของเธอหัวชนฝา

“ถ้าเธอแต่งงานกับเขา...ไม่สิ ไม่ต้องรอจนแต่งงานหรอก เขาจะต้องก่อเรื่องที่ทำให้เธอเสียใจแน่ ตอนแรกเธอบอกจะคบกับเขาเพื่อลืมไอ้แซ่หลี่คนนั้น ฉันถึงได้ปล่อยยให้เธอคบไปอย่างหนูนกตาบอดตลอดห้าปี แต่ตอนนี้เธอกลับจะแต่งงานกับเขา นี่เธอตาบอดถึงขั้นไหนกัน!”

คำพูดเหล่านี้ทำให้ความสัมพันธ์ของเพื่อนที่รักกันมายาวนาน แตกกร้าว เมื่อหลินอ้ายหลิงต้องย้ายไปทำงานที่ฮ่องกง จึงขาดการติดต่อกับฟางหลิงไป ปล่อยให้ฟางหลิงเตรียมงานอยู่เพียงลำพัง

แต่ทว่าวันแต่งงานกลับถูกเลื่อนออกไปครั้งแล้วครั้งเล่า จนฟางหลิงรู้สึกผิดปกติ กระทั่งคืนหนึ่ง ฟางหลิงคิดอยากเซอร์ไพรส์คู่หมั้นของเธอ เขาต้องทำงานล่วงเวลามากจนเหนื่อย เธอจึงนำอาหารว่างมื้อดึกไปส่งให้ที่ออฟฟิศ แต่เมื่อไปถึง เธอกลับพบว่าเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วยซ้ำ ฟางหลิงโทรศัพท์ไปซักไซ้ไล่เลียง แต่อีกฝ่ายกลับบอกเธออย่างเปิดเผยว่า...

“ผมหลงรักคนอื่นแล้ว! เธอกำลังตั้งท้องลูกของผม เราเลิกกันเถอะ!”

ประโยคสั้น ๆ เพียงประโยคเดียว ได้พลิกชีวิตของฟางหลิงจากหน้ามือเป็นหลังมือ

วันรุ่งขึ้น คู่หมั้นของเธอก็ย้ายออกจากบ้านไปอย่างเร่งรีบ กระทั่ง

บัตรเครดิตและบัญชีธนาคารที่เคยมอบให้เธอก็ถูกระงับไปพร้อม ๆ กัน ชีวิตของฟางหลิง ทั้งด้านการเงินและความรกรากับถูกไฟเผาจนหมดไหม้ เหลือไว้เพียงเจ้าถ่านที่ชวนให้สับสน เธอไม่รู้ว่าจะระบายความในใจกับใคร เพราะไม่มีช่องทางติดต่อหลินฮ่ายหลิง ส่วนคุณพ่อซึ่งเป็นคนในครอบครัวเพียงคนเดียวของเธอก็นอนไม่รู้สึกรู้สอยู่ ที่สถานพักฟื้นผู้ป่วยมานานแล้ว ในช่วงพริบตาหนึ่ง ภาพชายหนุ่มที่เคยทำร้ายจิตใจเธอเมื่อหลายปีก่อนแวบขึ้นในหัวฟางหลิง เธอยังมีช่องทางติดต่อเขาก็จริง แต่จะให้ติดต่อเขาไปในเวลาแบบนี้ได้อย่างไร

ในช่วงเวลาอันไร้ซึ่งหนทางนี้ คนเดียวที่ทำให้เธอรู้สึกอบอุ่นหัวใจขึ้นมา กลับเป็นเจ้าของห้องเช่าที่ไม่ได้ต่างจากคนแปลกหน้าสักเท่าไร เจ้าของห้องได้รับแจ้งเรื่องการย้ายออก นึกว่าผู้เช่าต้องการเลิกเช่า จึงเดินทางมาที่อพาร์ทเมนต์ แต่กลับพบกับฟางหลิงในสภาพสะบักสะบอม อาจเพราะเจ้าของห้องเป็นผู้หญิงเหมือนกัน เธอจึงอนุญาตให้ฟางหลิงพักอยู่ที่อพาร์ทเมนต์ต่อไปได้ ในระหว่างที่ฟางหลิงยังหางานหรือหาที่อยู่ใหม่ไม่ได้ เธอจะไม่เก็บค่าเช่าชั่วคราว

แต่ฟางหลิงรู้ดี ว่าความหวังดีจากคนแปลกหน้าจะไม่คงอยู่ตลอดไป และเธอก็ไม่ควรเป็นภาระของคนอื่นด้วย

ฟางหลิงสวมชุดราตรี หยิบเครื่องสำอางที่ไม่ได้ใช้มานานออกมาพล้นแต่งแต้มเต็มสีลงบนใบหน้าอันซีดเซียวของตนเอง เมื่อก้าวทำออกจากประตู ฟางหลิงก็ได้พบกับท้องฟ้าอันแจ่มใสพร้อมดวงอาทิตย์ที่ส่องสว่างจนแทบตาไม่น้อย เธอจึงเดินเข้าไปในร้านสะดวกซื้อหวังจะหาแว่นตากันแดดสักอัน ปกติน่าจะวางอยู่ตรงเคาน์เตอร์จ่ายเงินไม่ใช่หรือ แต่ฟางหลิงเห็นเพียงนิตยสารชาวซูชิชิบ บนนั้นพาดหัวข่าว

คดีฆ่าล้างตระกูลที่เกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อน แต่ฟางหลิงไม่สนใจหรอก ใครจะตายก็ไม่เกี่ยวกับเธอทั้งนั้น

“ไม่เจอตังนาน จะออกไปเที่ยวเหรอ!” คุณลุงเจ้าของร้านทักทาย อย่างเป็นมิตร แต่กลับได้รับการตอบกลับเป็นใบหน้าไร้อารมณ์อันเป็น ปกติของฟางหลิง

เมื่อหาแว่นกันแดดไม่เจอ ฟางหลิงจึงจำต้องหยิบน้ำเปล่าขึ้นมา เพื่อจ่ายเงิน...ตอนนี้เจ้าของร้านหงอยไปแล้ว เขาเพียงยื่นคิดเงินให้เธอ เจียบๆ

แต่ทว่าก่อนออกจากร้าน ฟางหลิงกลับหันไปพูดกับเจ้าของร้าน อย่างขัดถ้อยขัดคำ่ว่า “ลาก่อน” ทำให้เขาสะดุ้งตกใจจนหน้าเหวอ

เมื่อเปิดประตูรถ กลิ่นเหม็นเน่าจากภายในก็ลอยตลบอบอวล ออกมาจนฟางหลิงต้องถอยหลังไปสามก้าว

นี่คือกลิ่นของความรักที่เน่าบูดหรือ ฟางหลิงใช้มือบีบจมูกยื่นหัว เข้าไปในรถ พลันได้พบกับอาหารว่างมื่อคำที่จะเอาไปส่งให้เขาคนนั้น วางอยู่ที่เบาะหลัง ไซ้แล้ว นี่คือนกลิ่นของความรักที่เน่าบูด! อาหาร ที่เคยเลิศรส บัดนี้กลับเหม็นบูดเหมือนความสัมพันธ์ในครั้งนั้น

ฟางหลิงโกรธจนโยนอาหารเหม็นบูดลงบนพื้น หยิบน้ำหอม ออกมาจากกระเป๋าถือ และพ่นเข้าไปในรถอย่างบ้าคลั่ง เมื่อมั่นใจว่า กลิ่นได้จางลงไปแล้วจึงกลับเข้าไปทำท่าสง่างามนั่งในรถ

“ไปกันเถอะ!”

ฟางหลิงสตาร์ตรถ จุดหมายในวันนี้คือชายฝั่งทะเลตะวันออก เฉียงเหนือ

เธอฮัมเพลงและบอกตัวเองตลอดทางว่าการเดินทางครั้งนี้จะต้อง เป็นการเดินทางที่มีความสุข...เธอตั้งใจจะหาหน้าผาริมฝั่งที่มีทิวทัศน์

งดงาม นั่งกินลมชมวิวนั้น และเมื่อลมทะเลพัดโชยความเศร้าทั้งปวง
ในใจออกไป เธอก็จะก้าวไปข้างหน้าอย่างหมดห่วง หันไปทางท้องทะเล
อันไร้จุดสิ้นสุด และกระโดดลงไป!

นี่ต้องเป็นการเดินทางที่มีความสุขแน่ๆ

เพียงแต่ ความคิดลอยๆ แบบนี้ก็มักจะแตกต่างจากความ
เป็นจริงเสมอ ก่อนออกเดินทางฟางหลังลืมเรื่องหนึ่งไป เธอลืมเติม
น้ำมัน ดังนั้น เธอจึงไม่ได้ไปยังหน้าผาริมฝั่งที่มีทิวทัศน์งดงามตามที่
ตั้งใจไว้ แต่จำใจต้องหยุดรถข้างทางเมื่อน้ำมันหมด

เมื่อรถดับ ฟางหลังถึงได้รู้ซึ่งถึงความเชื่อช้าของตน แต่เธอก็ยัง
ไม่ย่อท้อที่จะฆ่าตัวตาย คิดในใจว่า...

‘ไม่เป็นไร ชายฝั่งทะเลตะวันออกเฉียงเหนือตรงไหนก็สวย
ทั้งนั้นแหละ!’

ฟางหลังลงจากรถ เดินตามถนนไปครู่หนึ่ง ด้วยความโชคดี
จึงได้พบกับทางแยกที่ดูเหมือนจะพาเธอไปยังริมชายฝั่งได้ เธอรู้สึก
โชคดีที่วันนี้เลือกใส่รองเท้าผ้าใบไม่ไช่รองเท้าส้นสูง มิเช่นนั้นการเดินทางผ่าน
ดงหญ้าและก้อนหินบนถนนเล็กๆ นี้คงทำได้ผลถลอกเต็มขา

เดินไปได้ไม่นาน ฟางหลังก็พบว่า มีสุนัขสีดำตัวหนึ่ง ไม่รู้
มาจากไหน เดินตามเธออยู่ด้านหลัง

จากนั้น เธอก็ได้รับสัญญาณสื่อสารจากมัน

เธอมาที่นี่ได้อย่างไร ปกตินอกจากคุณบ้าใจดีที่ให้อาหารฉันกินแล้ว
ก็ไม่มีใครเคยมาเลย!

น้อยนักที่สัตว์จะเข้าหาคนเพื่อพูดคุยก่อน ฟางหลังรับรู้ถึง
สถานการณ์ผิดปกตินี้ แต่เธอก็ยังคงมุ่งมั่น วันนี้เธอไม่อยากให้ปัจจัย
ภายนอกใดๆ มาส่งผลกระทบต่อการตัดสินใจของเธอ เพียงแต่ เจ้าสุนัข

สี่ดำตัวนี้มันตามเธอมาตลอดทาง และยังส่งสัญญาณสื่อสารมาให้เธอ
ไม่ขาดสายด้วย...

เธอมีน้ำติดตัวม้าย อากาศร้อนจัง ฉันทิวน้ำ

ช่วงนี้คุณบ้ำใจดีไม่มา คุณบ้ำส่งเธอมาให้อาหารพวกเราชิม

เพื่อน ๆ ของฉันจะมากันตอนค่ำเท่านั้นแหละ ตอนกลางวัน

พวกเขาอยู่ในป่า เธอค่อยมาอีกที่ตอนค่ำแล้วกันนะ!

'ให้ตายเถอะ เจ้าสุนัขตัวนี้ทำไมพูดมากอย่างนี้!'

ฟางหลังยังคงไม่สนใจมัน รีบเร่งฝีเท้าเดินไปข้างหน้า จนในที่สุด
เธอก็มาถึงบริเวณริมชายฝั่งที่มีลักษณะตามที่เธอจินตนาการไว้

เธอนั่งอยู่ริมฝั่ง เหม่อมองท้องทะเลอันกว้างใหญ่ ผิวน้ำทะเล
ในวันนี้ทั้งสงบนิ่งและมีสีฟ้าคราม ให้ความรู้สึกราวกับเป็นก้อนไพลิน
ขนาดมหึมา เธอจินตนาการถึงภาพตัวเองกระโดดลงไป ตัวเธอคงจะ
เป็นเหมือนแมลงวันในก้อนอำพัน ไม่แน่ท่วงท่าและสีหน้าของเธออาจ
ถูกเก็บรักษาไว้ในนั้นเป็นล้านล้านปี...ขณะที่เธอกำลังจินตนาการภาพ
ตัวเองจมดิ่งลงไปใต้น้ำไพลินอย่างงดงาม ก็พบว่าเจ้าสุนัขสี่ดำตัวนั้น
ได้บุกป่าฝ่าทางขรุขระบนภูเขาตามมาอยู่ข้างกายเธอแล้ว

เธอไม่มีน้ำจริงหรือ ฉันทตามเธอมาตั้งนานแล้วนะ เธอไม่มีน้ำ

จริงหรือ

ภาพก้อนไพลินหายวับไปราวกับฟองสบู่ ตอนนี้ฟางหลังเพียง
รู้สึกตัวเหมือนเป็นคนบ้าที่นั่งอยู่ริมทะเลโดยมีสุนัขที่หิวโหยตัวหนึ่ง
นั่งพุดพละมอยู่ข้าง ๆ ตลอดเวลา

ฉันทิว เอาของกินมาให้ฉันเดี๋ยวนี้ละ!

อากาศร้อนจัง เอาน้ำมาให้ฉันดื่มด้วย!

"เอาของกินมาให้ฉัน" "เอาน้ำมาให้ฉัน" ข้อความเหล่านี้ถูก

ส่งมาช้าแล้วช้าเล่ารากับผีที่ตามหลอกหลอน ความสงบและความงดงามที่ฟางหลังบ่มเพาะมายาวนานพลันถูกเจ้าสุนัขเฝ้าแต่ใจตัวนี้ทำลายลง

“ทำอะไของแก ฉันไม่มีข้าว แล้วก็ไม่มีน้ำด้วย ฉันไม่ใช่คนที่คุณบ้าใจดีส่งมาหรอก!” ฟางหลังหันกลับไปตะคอกใส่เจ้าสุนัขสีดำตัวนั้น

แต่เจ้าสุนัขตัวนั้นยังคงยืนหยัด

ถ้าอย่างนั้นเธอก็ไปหาข้าวมาให้ฉันกินสิ

ฉันหิวจริง ๆ ถ้าปล่อยให้หิวต่อไป อีกไม่กี่วันฉันคงตายพอดี

ฉันหิวจะตายอยู่แล้ว...

มนุษย์พาฉันมาปล่อยที่นี่...

แผนการลาจากโลกนี้ไปอย่างสง่างามของฟางหลังถูกเจ้าสุนัขสีดำที่ทั้งหิวและกระหายตัวนี้ทำลายลงอย่างสิ้นเชิง หากเธอกระโดดลงทะเลไปตอนนี้ ภาพสุดท้ายในหัวเธอต้องเป็นภาพสุนัขที่ทั้งหิวทั้งกระหายและน่ารำคาญตัวนี้เป็นแน่ ดังนั้น ไม่เอาแล้วดีกว่า!

ฟางหลังลุกขึ้นและเดินย้อนกลับไปด้วยมีเจ้าสุนัขสีดำตัวนั้นเดินตามอย่างเริงร่าและมูมานะ มันเดินเป็นเพื่อนเธอตั้งแต่ทางเดินขรุขระที่เต็มไปด้วยก้อนหิน กระทั่งเข้าสู่ทางเดินเท้าอันราบเรียบ และยังคงตามมาถึงทางหลวง จนมาถึงรถของฟางหลัง

ฟางหลังมองมันอย่างจนปัญญา มันนั่งอยู่ข้างๆ เธอ ใบหน้าเผยรอยยิ้มสดใส ฟางหลังจึงทำในสิ่งที่คนจิตใจดีทั่วไปทำกัน หยิบขวดน้ำบนรถออกมาเทใส่มือให้มันดื่ม

เจ้าสุนัขสีดำเลยน้ำเข้าไปคำใหญ่ แล้วจึงเงยหน้ามองฟางหลัง

ร้อนมาก!

“ไซลิ เพราะวางไว้บนรถไฟ ถ้าไม่ดื่มจะเพ็งนะ!”

เจ้าสุนัขสีดำก้มหน้าดื่มน้ำต่อสองสามอีก แล้วจึงหันไปดมล้อรถ จากนั้นเดินไปจู่ใส่โคนต้นไม้เตี้ยๆ ที่อยู่ห่างออกไปไม่กี่ไกล

ฟางหลังมองดูเจ้าสุนัขสีดำที่กำลังทำท่าดมกลิ่นอยู่ไม่กี่ไกล เมื่อมันได้ดื่มน้ำแล้ว ก็ดูท่าจะไม่มารังควานเธออีก เธอจึงขึ้นไปนั่งบนรถไฟ เพื่อจัดระเบียบความคิดในหัว

ช่างเป็นวันที่แปลกประหลาดเสียจริง...ช่างเป็นสุนัขที่แปลกประหลาดเสียจริง

ฟางหลังเตรียมตัวจะสตาร์ตรถ แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าน้ำมันหมดถังไปตั้งนานแล้ว หากจะออกจากที่นี่ เกรงว่าจะต้องขอความช่วยเหลือจากหน่วยกู้ภัย ฟางหลังถอนหายใจ นั่งอยู่บนรถอย่างอ่อนแรง ความรู้สึกสิ้นหวังและล้มเหลวทำให้ฟางหลังหัวเราะว่าขึ้นอย่างอดไม่ได้

ทันใดนั้น จู่ๆ เจ้าสุนัขสีดำก็โถมตัวเข้าใส่ประตูรถ มันทั้งเห่าทั้งร้องโหยหวนเสียงดังอย่างโกรธเคืองอยู่ด้านนอก

เธอจะไปแล้วหรือ! ฉันยังไม่ได้กินอะไรเลยนะ ฉันหิว ฉันจะกินข้าว!

ฟางหลังมองดูมันผ่านกระจกรถ ถ้ามันเป็นคน เธอคงหันไปตำถามมันเป็นคนบ้า แต่มันเป็นสุนัข และดูจากกระดูกซี่โครงที่โผล่ออกมาเป็นซี่ๆ ก็รู้ได้ว่ามันคงทนหิวมานานแล้วจริงๆ

จนถึงตอนนี้ ฟางหลังก็ยังคิดไม่ออกว่าตอนนี้มันตัวเองต้องมนตร์อะไร ถึงแม้เมื่อก่อนเธอจะทำงานเป็นนักสื่อสารกับสัตว์ แต่เธอก็ไม่เคยเลี้ยงสัตว์มาก่อน ทว่าตอนนี้เธอกลับเปิดประตูรถด้านหน้าข้างคนขับออกเจียบๆ แล้วเจ้าสุนัขสีดำตัวนั้นก็กระโดดขึ้นรถมา หน้าตาราวกับ

คิดว่าเป็นเรื่องสมเหตุสมผล

เราจะไปหาของกินกันแล้วใช่ไหม

ใช่ เราจะไปหาของกินกันแล้ว

เจ้าสุนัขสีหน้าเรงร่า

ฟางหลังหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร.ขอความช่วยเหลือจากหน่วยกู้ภัย และยังขอให้พวกเขาเอาเบนโตะน้องไก่อมาให้ด้วย เจ้าสุนัขสีดำได้กินน้องไก่ ส่วนฟางหลังได้กินเครื่องเคียงจากเบนโตะกล่องนั้น อาหารมื้อนั้นเป็นมื้อที่ทั้งสองรอคอยมานาน

เมื่อกลับถึงในเมืองก็ค่ำแล้ว ฟางหลังจอดรถและเดินกลับอพาร์ทเมนต์โดยมีเจ้าสุนัขสีดำเดินตามมาติดๆ ทุกอย่างราวกับเป็นโชคชะตาฟ้าลิขิต หรือไม่ฟางหลังก็คงติดหนึ่อะไรมานานมาก่อน เพียงแต่ในเมื่อฆ่าตัวตายไม่สำเร็จ ก็ต้องมีชีวิตต่อไปให้ได้ ฟางหลังเดินไปยังตู้เอทีเอ็มในร้านสะดวกซื้อ เห็นตัวเลขในบัญชีที่แน่นอนว่าเหลือเพียงน้อยนิด พลังคิดในใจว่าต้องทำอะไรถึงจะเลี้ยงตัวเองกับเจ้าสุนัขที่ตามมาไม่ปล่อยตัวนี้ได้

ฟางหลังหยิบอาหารกระป๋องสำหรับสุนัข อาหารเม็ด และเบนโตะของตัวเองกล่องหนึ่ง กำลังจะเดินไปจ่ายเงิน พลันเหลือบไปเห็นประกาศรับสมัครพนักงานที่ยังเขียนไม่เสร็จวางอยู่บนเคาน์เตอร์จ่ายเงิน...

รับสมัครพนักงานกะดึก แม่บ้านที่ว่างงานมานานหรือผู้เกษียณ

อายุ

ในขณะที่คุณลุงเจ้าของร้านคิดเงินให้ฟางหลัง สายตาของเธอก็ยังจับจ้องไปที่ประกาศใบนั้น

“ไปปรับสุนัขมาเลี้ยงเหรอ สุนัขพันธุ์พื้นเมืองของไต้หวันดีที่สุดแล้ว! ตัวเมียหรือตัวผู้ละ แล้วชื่ออะไร”

คุณลุงจะชอบเจ้าสุนัขสีดำตัวนี้มาก ส่วนมันเองก็รู้หน้าที่หันไปฉีกยิ้มให้คุณลุงสุดชีวิต

แต่ฟางหลังไม่ได้ตอบคำถามเขา ที่จริงเธอเองก็ไม่รู้ว่าควรตอบอย่างไร เพราะเธอไม่เคยนึกอยากรู้ว่าสุนัขตัวนี้เป็นตัวผู้หรือตัวเมีย

ความเย็นชาของเธอทำให้คุณลุงหงอยไป แต่ด้วยความที่เป็นคนรักสุนัข เขาจึงเดินออกมาจากหลังเคาน์เตอร์ ก้มหน้าสำรวจเจ้าสุนัขสีดำตัวนั้น

“โอ้ เป็นตัวเมียนี่ ไม่รู้ทำหมันหรือยัง รีบพาไปให้คุณหมอตรวจร่างกาย หยอดยากำจัดเห็บหมัด ฉีดวัคซีน ฝังชิป...”

“คุณลุงคะ...”

ฟางหลังพูดแทรกขึ้น ที่จริงเธอต้องการจะพูดว่า “คุณลุงรู้เยอะขนาดนี้ อยากรพามันกลับไปเลี้ยงมั๊ย” แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าตอนนี้สิ่งที่เร่งด่วนกว่าการเห็บแหมะคนอื่นคือการหางานให้ได้ จึงเปลี่ยนคำถามไป

“คุณลุงหาคนทำงานอยู่ไหมคะ”

“ใช่แล้ว อยู่ดี ๆ เด็กวัยรุ่นที่ทำงานกะดึกก่อนหน้านี้ก็หนีหายไป ทำเอาลุงกับภรรยาต้องสลับกันทำงานกะดึก แถมยังต้องดูแลลูกอีก ถ้าเธอมีคุณสมบัติมาทำงานได้ทันที ลุงก็จะชอบคุณมากเลย...”

คุณลุงยกมือขึ้นทำท่าอ้อนวอนสวรรค์ซึ่งดูดราม่าเกินจริงไปมาก

“ให้หนูทำได้มั๊ยคะ” ฟางหลังพูดขึ้น

ท่าทางอ้อนวอนของคุณลุงหยุดชะงักในทันใด

“เธอน่ะเหรอ”

“ใช่แล้วค่ะ หนูเอง” ฟางหลังตอบ

“แต่ว่าเธอ...เธอเป็นผู้หญิง ทำงานกะดึกมันอันตรายเกินไป!”

คุณลุงเผยสีหน้าที่ดูกังวลจนเกินไป

“ขอรับรองละค่ะคุณลุง หนูต้องการงานจริงๆ หนูเป็นคนจริงจังและรับผิดชอบ ไม่มีทางซึ่งหนีไปกลางคันแน่นอน คุณลุงวางใจได้ พຽ່ງนี้... ไม่สิ คຽ່ນนี้ก็เริ่มทำงานได้เลย!”

เมื่อคุณลุงเจ้าของร้านได้ฟังคำขอຽ່ງของฟางหลิง ก็เหมือนจะเข้าใจสถานการณ์ของเธอ จึงถอนหายใจยาว เดินกลับไปหลังเคาน์เตอร์หันมองเจ้าสุนัขสีดำแวบหนึ่ง

“สุนัขตัวนี้สนิทกับเธอมั๊ย” เขาถาม

“นับว่าสนิทก็ได้ค่ะ อย่างน้อยวันนี้มันก็ตามหนูมาตลอด”

“ก็ได้อ!” เจ้าของร้านขำประกาศรับสมัครที่ยังเขียนไม่เสร็จโยนทิ้งถึงขยะ “เธอมาทำงานได้ แต่มีข้อแม้ว่าสุนัขตัวนี้ต้องอยู่เป็นเพื่อนเธอ!”

“อะ...อะไรนะ” ฟางหลิงนึกว่าตัวเองฟังผิด ไม่คิดว่าเจ้าของร้านจะเสนอเงื่อนไขที่แปลกประหลาดเพียงนี้

“ถ้ามันอยู่ด้วย อย่างน้อยถ້าเกิดอะไรขึ้นก็ยังปกป้องเธอได้ เธออย่าคิดว่าพาสุนัขมาทำงานด้วยมันง่ายนะ! เธอต้องคอยคุมมันให้ตีห้ามกัดของไปทั่ว ห้ามทำสกปรก ห้ามก่อกวนลูกค้า ห้ามวิ่งวุ่นวอย และยัງต้องปลอบลูกค້าที่ไม่ชอบสุนัขด้วย ในขณะที่เดียวกัน เธอยัງต้องทำงานของตัวเองให้ตี แบบนี้ทำได้มั๊ย”

หลังจากเจ้าของร้านอธิบายจบ ฟางหลิงก็หันไปมองเจ้าสุนัขสีดำที่นั่งอยู่ข้างๆ อย่างไม่แน่ใจ มันยัງคงฉึกยิ้มบนใบหน้า รวากับรู้สึกว้าแผนการนี้ช่างดีเยี่ยม

“ได้ค่ะ หนูทำได้!” ฟางหลิงพยักหน้าด้วยแววตามุ่งมั่น เพราะต่อให้ทำไม่ได้ ก็ต้องทำให้ได้

“ได้” เจ้าของร้านพยักหน้า “อย่าลืມอาบน้ำให้มันก่อน พามันไปฉีควัคซิน พຽ່ງนี้หาเวลามาจัดการเรื่องเอกสาร จะได้ถือโอกาสสอนงาน

เธอก่อนเริ่มงานด้วย”

“ได้ค่ะ”

“เอ ว่าแต่ เธอชื่ออะไร”

“หนูชื่อเงินฟางหลังคะ ฟางที่แปลว่าหอมหวาน หลังที่แปลว่า
ต้นกระเจี๊ยบ¹”

“แล้วมันละ” เจ้าของร้านซีไปที่เจ้าสุนัขสีดำ

“มันชื่อ...” ฟางหลังเหลือบไปเห็นช็อกโกแลตชิปที่วางขายอยู่บน
ชั้นวางของ “ได้วได้ว² มันชื่อได้วได้วคะ!”

เจ้าของร้านพยักหน้า “ลุงชื่อเจิงเสี่ยวจิง เป็นเจ้าของร้าน
สะดวกซื้อแห่งนี้ เจิงที่แปลว่าซัง เสี่ยวที่แปลว่ากตัญญู จิงที่แปลว่า
เมืองหลวง³ จะบอกวิธีจำง่าย ๆ ให้ ‘ฉัน (เจิง) เล่นมุกเสี่ยว (เสี่ยว)
ได้ตลกจริง ๆ (จิง)’ แบบนี้เข้าใจมั้ย”

เมื่อเจ้าของร้านพูดจบ เขาก็หัวเราะมุกตลกของตัวเอง แต่เมื่อ
เห็นฟางหลังทำสีหน้ากระอักกระอ่วนจึงหยุดหัวเราะ พลงโบกมือไล่ให้
ฟางหลังรีบกลับบ้าน

ฟางหลังกลับมาถึงอพาร์ทเมนต์ เธอคิดในใจขณะยืนอยู่หน้า
ประตูว่า ‘ตอนเข้ายังนึกว่าจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก แต่สุดท้ายก็กลับมา
จนได้’

¹ นางเอกชื่อ 陈芳菱 อ่านว่า เงิน-ฟาง-หลัง เงินเป็นนามสกุลของคนจีน ฟางมีความหมายว่า
หอมหวาน หลังมีความหมายว่าต้นกระเจี๊ยบ

² คำว่าช็อกโกแลตชิปในภาษาจีนเรียกว่า 巧克力豆 อ่านว่า เจียว-เค่อ-ลี่-โต้ว นางเอกจึงใช้เสียง
สุดท้ายของคำว่าช็อกโกแลตชิปที่เธอเหลือบเห็นพอดีมาตั้งชื่อเจ้าสุนัขสีดำ

³ เจ้าของร้านสะดวกซื้อชื่อ 程孝京 อ่านว่า เจิง-เสี่ยว-จิง เจิงเป็นนามสกุลคนจีน แต่มีอีกความหมาย
แปลว่า ซัง เช่น ชั่งน้ำหนัก เสี่ยวมีความหมายว่ากตัญญู จิงมีความหมายว่าเมืองหลวง

ไต้วไต้ววิ่งดมกลิ่นรอบบ้านด้วยความอยากรู้อยากเห็น ฟางหลังหยิบถ้วยเปล่ามาใบหนึ่ง เทอาหารเม็ดและอาหารกระป๋องลงไปถ้วยให้มัน เมื่อไต้วไต้วกินหมด มันก็เดินไปที่พรมเช็ดเท้าหน้าห้องน้ำนอนขดตัวสบายๆ และหลับไป

จากที่เคยสิ้นหวังจนอยากตาย จนสุดท้ายได้พาสุนัขตัวหนึ่งกลับบ้าน แถมยังหางานได้หนึ่งงาน ชีวิตราวกับได้เกิดใหม่ก็ไม่ปาน

“ถ้ามันไม่ได้เดินตามฉันไป ตอนนี้ฉันจะอยู่ที่ไหนกันนะ” ฟางหลังหันไปพูดกับไต้วไต้วซึ่งนอนหลับอยู่ วันนี้เป็นวันเกิดใหม่ของเธอ

มันอาจเป็นสิ่งที่สวรรค์บันดาลมา! เป็นนางฟ้าที่มาช่วยให้เธอมีชีวิตต่อไป มันเป็นสุนัขที่มีพระคุณช่วยชีวิตเธอ ในเมื่อเป็นแบบนี้แล้ว ฟางหลังก็ไม่มีทางหวนกลับได้อีก ถึงแม้จะไม่รู้ว่าอนาคตเป็นอย่างไร แต่อย่างน้อยก็ยังต้องใช้ชีวิตต่อไปให้ดี ถ้าไม่ทำเพื่อตัวเอง ก็ต้องทำเพื่อไต้วไต้ว

บทที่ 2

ฉันทพิภพต้องการให้เธออยู่ดีมีสุข

วันที่หนึ่งร้อย

หนึ่งวันถัดจากวันอันแสนแปลกประหลาด ฟางหลังตื่นขึ้นมาพบว่าตู้อาหารของเธอไม่มีอะไรที่กินเป็นอาหารเข้าได้เหมือนเคย ในตู้มีเพียงกาแฟ ดังนั้น เมื่อให้อาหารได้ว้ดว้ดเรียบร้อยแล้ว เธอจึงนั่งจิบกาแฟอยู่ที่โต๊ะอาหาร ด้านข้างมีปฏิทินขนาดเล็กและกระดานสำหรับเขียนสิ่งที่ต้องทำแขวนอยู่ กระดานถูกปล่อยให้ว่างเปล่ามาหลายสัปดาห์แล้ว เธอรู้สึกว้ดว้ดวันนี้เป็นวันเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเธอทั้งที่ควรเขียนอะไรบางอย่างลงไป จึงหยิบปากกาเขียนกระดานขึ้นมาและเขียนตัวเลข '1' ลงในช่องวันนี้บนปฏิทิน เพื่อเป็นที่ระลึกว้ดว้ดวันนี้เป็นวันแรกของการเริ่มต้นชีวิตใหม่ของเธอ

เธอทำแบบนี้ต่อเนื่องมาทุกวัน และวันนี้ก็เป็นวันที่หนึ่งร้อยแล้ว

ทุกคนคงคิดว่าช่วงเวลาหนึ่งร้อยวันของชีวิตใหม่ในช่วงที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาที่ดีมากใช่ไหม ที่จริงแล้ว มันก็แค่พอไหวเท่านั้น เวลาหนึ่งร้อยวันที่ผ่านมาเป็นช่วงเวลาฟางหลังต้องปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมห้องคนใหม่ ได้ว้ดว้ด ฟางหลังได้บทสรุปจากการเลี้ยงสุนัขในช่วงที่ผ่านมาว่า ไม่ว่าสุนัขตัวหนึ่งจะฉลาดหรือเชื่องและเข้าใจเจ้าของแค่ไหน

เจ้าของก็ยังต้องใช้เวลาหนึ่งร้อยวันในการปรับตัวกับมันอยู่ดี ถึงแม้เวลาอยู่ข้างนอก ไตว์ไตว์จะเป็นสุนัขที่ดูเชื่องและเป็นที่รักของผู้คน แต่เวลาอยู่บ้านมันก็ยังเป็นดั่งปีศาจตัวน้อยอยู่ดี เวลาฟางหลังพักีบช่วงกลางวัน มันมักจะฉีฉีไม่เป็นที่ในบ้าน จากนั้นก็กระโดดขึ้นเตียงมาปลุกฟางหลังให้เธอไปเช็ดล้างทำความสะอาด ไม่ว่าฟางหลังจะพูดอย่างไร จะข่มขู่หรือหลอกล่อ ไตว์ไตว์ก็ยังไม่เปลี่ยนพฤติกรรมแะๆ นี่เสียที จนวันหนึ่งฟางหลังทนไม่ไหวตัดสินใจเจาะรูบนประตูระเบียง และนำแผ่นรองฉีไปปูเต็มพื้นที่ระเบียงเพื่อให้ไตว์ไตว์ออกไปเข้าห้องน้ำที่ระเบียงเอง แต่พูดแล้วก็แปลก เพราะตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไตว์ไตว์ก็ไม่เข้าห้องน้ำที่บ้านอีกเลย! สิ่งที่มาคือไม่ว่าจะฝนตกหรือฟ้าร้อง มันก็จะขอให้ฟางหลังพามันไปเข้าห้องน้ำนอกบ้านทุกครั้ง

“ทำอะไรของแกนะ ฉันทำพื้นที่ตรงระเบียงเป็นห้องน้ำให้ใช้สะดวกๆ ทำไมถึงไม่ใช้”

แต่เธอกลับได้คำตอบจากไตว์ไตว์ว่า

ก็เธอไม่ชอบ จันฉันไม่ฉีฉีในบ้านเลยก็ได้!

‘แล้วสิบอกว่าวันที่ผ่านมาฉันทำไปเพื่ออะไรกัน’ ฟางหลังถามตัวเองอย่างจนปัญญา

เรื่องกินก็เช่นกัน

ให้อาหารเม็ด ไม่กิน ให้อาหารกระป๋อง ไม่กิน ต้มเนื้อสัตว์ให้ ไม่กิน ของที่ฟางหลังกินเหลือ ไม่กิน แต่พอฟางหลังนั่งกินเบนโตะกินไปป้อนมันไป มันกลับกิน

ก็ของที่เธอกินดูน่าอร่อยดี!

“แต่ของที่ฉันกิน แกกินไม่ได้นี่”

ฉันก็ต้องเลือกกินของอร่อยๆ อยู่แล้ว ของที่เธอกินหอมน่าอร่อยดี

ทำไมฉันต้องกินของไม่อร่อยด้วย

หลังจากบทสนทนาแบบนี้เกิดขึ้นติดต่อกันไม่รู้กี่วัน ในที่สุด ฟางหลิงก็รู้สึกเหนื่อย จึงวางอาหารเม็ดให้ไต้ไต้แล้วบอกมันว่า

“เกอยากกินก็กินไป ถ้าไม่กินก็ทนหิวเอง ตอนแก่เป็นสุนัขจรจัด เลือกกินได้ด้วยเหวอ”

ไต้ไต้รอดอาหารเป็นเวลาสามวันโดยไม่แตะอาหารเม็ดในชามนั้น แม้แต่เม็ดเดียว ตอนกลางคืนเวลาลอยอยู่แลร้านสะดวกซื้อเป็นเพื่อน ฟางหลิง หากมีลูกค้าในโซนนั่งกินยื่นอาหารให้มันก็จะถูกฟางหลิงห้ามไว้ สุดท้าย เข้าวันหนึ่ง ระหว่างที่ฟางหลิงกำลังสะสมสะสมสิ่งจิปหับที่บ้าน ก็ได้ยินเสียงขบเคี้ยวอาหารเม็ดดังขึ้น

ไต้ไต้กินอาหารเม็ดหมดทั้งชามเลย!

ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ไต้ไต้ก็ไม่ประท้วงเรื่องของกินอีกต่อไป และมันก็เลิกออกความเห็นเรื่องของกินไปเลย

ไม่ต้องมาถามฉันเรื่องของกินอีก ถึงยังงี้ ไม่ว่าฉันจะพูดอะไร เธอก็ไม่ชอบอยู่ดี

‘แล้วสิบทว่าวันที่ผ่านมานี้ทำไปเพื่ออะไรกัน’

ถึงแม้งานที่ร้านสะดวกซื้อจะยุ่งวุ่นวาย แต่สิ่งที่ทำให้ฟางหลิง วุ่นวายใจจริง ๆ กลับเป็นเรื่องทุกเรื่องของไต้ไต้เสียมากกว่า เพราะ ถึงอย่างไรชีวิตเธอก็ไม่มีเรื่องอื่นใดให้ทุ่มเทความสนใจอยู่แล้ว อธิบาย ง่าย ๆ คือไต้ไต้เป็นสุนัขที่ทั้งหยิ่งผยองและน่ารำคาญเป็นที่สุด ถ้าเจอ เจ้าของคนอื่นมันคงจะถูกไล่ออกจากบ้านภายในไม่กี่สัปดาห์ แต่สำหรับ ฟางหลิง ทุกครั้งที่เธอโกรธไต้ไต้ เธอก็จะนึกขึ้นได้ว่า ที่ตัวเองยังมี ชีวิตและยืนกรานอยู่ตรงนี้ได้ ก็เป็นเพราะเจ้าสุนัขตรงหน้าตัวนี้ ทุกวัน ที่ไต้ไต้ได้ใช้ชีวิตราวกับเกิดใหม่ ก็เป็นวันที่ฟางหลิงได้ใช้ชีวิตราวกับ

เกิดใหม่เช่นกัน เธอไม่มีเหตุผลอะไรที่จะดูดำมัน และยิ่งไม่มีเหตุผลที่จะทอดทิ้งมัน

“เจ้าตัวร้าย! แต่ไม่ว่าจะร้ายแค่ไหน ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปฉันก็จะอยู่กับแก”

เธอมักจะพูดกับตัวได้ว้แบบนี้ทุกครั้งที่มีมันนอนอดอ้อนอยู่บนตัวเธอ

และตัวได้ว้ก็จะทำเป็นไม่สนใจเธอเสมอ

ช่วงปิดเทอมฤดูร้อนของเด็กนักเรียนจบลงไปสักพักแล้ว ดังนั้นช่วงเวลาตอนเช้าที่เด็กออกไปโรงเรียน จึงเป็นเวลาที่พักผ่อนหย่อนใจที่สุด และเมื่อผ่านช่วงนั้นไป ก็ได้เวลาเลิกงานของฟางหลัง แต่ในช่วงกลางคืนที่ฟางหลังดูแลเป็นหลักกลับมีลูกค้าบางตา มีเพียงลูกค้าประจำไม่กี่คนซึ่งส่วนมากก็เป็นคนมีเรื่องราวกันทั้งนั้น

ตัวอย่างเช่น ตอนที่ฟางหลังเพิ่งเริ่มทำงานได้ไม่นาน ทุกคืนเวลาประมาณตีสามตีสี่ จะมีผู้หญิงแต่งหน้าจัดคนหนึ่งเข้ามาซื้อบุหรี่ยาสูบ และกาแฟ ผู้หญิงคนนั้นชอบตัวได้ว้มาก ตอนแรกเธอนึกว่าตัวได้ว้เป็นสุนัขจรจัด จึงมักซื้อไส้ต้มใบชาให้มันกิน และชอบพูดจาแปลกๆ กับมันว่า “ทั้งแกและฉันต่างต้องพเนจรบนโลกใบนี้เหมือนกัน จึงต้องรู้จักทะนุถนอมกัน” ฟางหลังรู้สึกเกรงใจที่ปล่อยให้ตัวได้ว้กินไส้ต้มที่ผู้หญิงคนนั้นซื้อให้ตลอด จึงบอกไปว่าตัวได้ว้เป็นสุนัขของตน กลับทำให้ผู้หญิงคนนั้นรู้สึกสงสารตัวเองยิ่งกว่าเดิม! จากนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็จะมาปรับทุกข์กับตัวได้ว้ทุกวัน บอกว่าเธอเจอคนไม่ดี ถูกคนทอดทิ้ง ตอนนี้อเธอเหลือตัวคนเดียว ตายเสียยิ่งดีกว่า...แต่ถึงแม้จะพูดประโยคเหล่านี้ทุกวัน ผู้หญิงคนนั้นก็ยังคงใช้ชีวิตต่อไป

คืนหนึ่ง ในขณะที่ผู้หญิงคนนั้นกำลังปรับทุกข์พลางลูปหัวได้ไต้หวัน
ก็มีสุนัขจรจัดตัวหนึ่งเดินเข้ามาในร้านสะดวกซื้อ

ที่นี่สบายจัง

ตอนแรกฟางหลิงนึกว่าสุนัขจรจัดตัวนี้จะเข้ามาตากแอร์เย็น ๆ
ข้างในร้าน ยังนึกกังวลว่าควรจะมีอะไร แต่ไม่ถึงว่าสุนัขตัวนี้
เพียงแค่แวะพักกลางทางมาขออาหารกินจากฟางหลิงเท่านั้น

ฉันเดินทางมานาน หิวข้าวหิวน้ำเหลือเกิน

ด้วยเหตุนี้ ฟางหลิงจึงเดินไปหยิบอาหารกระป๋องสำหรับสุนัข
จากชั้นวางของ จ่ายเงินเรียบร้อยแล้วจึงเปิดอาหารกระป๋องให้สุนัขตัวนั้น
กินพร้อมหาน้ำถ้วยใหญ่มาให้มัน สุนัขตัวนั้นกินอาหารเข้าไปคำโต
เมื่ออิ่มแล้วก็นอนหลับที่หน้าประตูร้านครู่หนึ่ง แล้วจึงลุกขึ้นเดินทาง
ต่อไป

ไต้หวันเดินไปที่ประตู มองดูสุนัขตัวนั้นเดินจากไป

เขากำลังกลับบ้าน

ฟางหลิงรู้ว่ามันคงถูกเจ้าของพาไปทิ้งในที่ไกลแสนไกล แต่มัน
ก็ยังคงอยากกลับบ้าน และฟางหลิงก็รู้เช่นกันว่า ต่อให้มันเดินทางกลับ
ถึงบ้านได้ เจ้าของก็ไม่มีทางรับมันกลับไป มันจะต้องแบกหัวใจอัน
บอบช้ำที่แสนซื่อสัตย์ ก้มหน้าก้มตาติดตามเจ้าของที่ทิ้งมันไปในสถานะ
สุนัขจรจัด จนกว่าจะได้พบกับคนที่รักมัน ยอมรับมัน และพามัน
กลับบ้าน มันถึงจะได้รักษาหัวใจที่เต็มไปด้วยบาดแผลและหลุดพ้น
จากการเป็นสุนัขจรจัดอีกครั้ง

สุนัขทำทุกวิถีทางเพื่อมีชีวิตต่อ แต่คนกลับชอบยอมแพ้

“สุนัขทำทุกวิถีทางเพื่อมีชีวิตต่อ แต่คนกลับชอบยอมแพ้”

ฟางหลิงเอ่ยประโยคที่ได้ไต้หวันสื่อสารกับเธอขึ้นอีกครั้ง แต่ผู้หญิง

คนนั้นกลับคิดว่าฟางหลังพูดกับเธอ จากเดิมที่ร้องไห้ร้องไห้ฟูมฟาย จึงกลับกลายเป็นเงียบขี้นในทันใด

ฟางหลังหันมองไต้ไต้ไต้ ที่จริงมันกำลังตอบคำถามที่ฟางหลังถามมันมาหลายครั้งหลายคราแล้ว ฟางหลังชอบถามไต้ไต้ไต้ว่าวันนั้นมันอ่านความคิดของฟางหลังออกหรือ ถึงได้เดินตามฟางหลังไม่ห่าง เพื่อต้งฟางหลังกลับมาจากริมหน้าต่าง แต่ทุกครั้งที่ถูกถาม ไต้ไต้ไต้ก็จะมองค้อนกลับมา แล้วต้งมือฟางหลังไปที่หน้าต่างตัวเองให้เธอเงา แต่บัดนี้ฟางหลังเข้าใจแล้ว ไต้ไต้ไต้ไม่ได้ช่วยชีวิตเธอ แต่เธอและมันได้ช่วยชีวิตกันและกันไว้ต่างหาก ไต้ไต้ไต้ทำทุกวิถีทางจนมีชีวิตรอดมาได้ ส่วนฟางหลังเองก็ไม่ได้ยอมแพ้เช่นกัน

หลังจากนั้น ผู้หญิงคนนั้นก็ปรากฏตัวอีกเลย

คนที่ปรากฏตัวแทน คือชายหนุ่มวัยรุ่นคนหนึ่ง

ชายหนุ่มคนนั้นปรากฏตัวไม่ต้งมาก ประมาณเที่ยงคืนของทุกวัน เขามักจะพกการ์ตูนสองสามเล่ม ชื่ออะหมี่เย็น โอเต้ง โค้ก และไข่ต้มใบชาเป็นประจำ

ไต้ไต้ไต้ชอบชายหนุ่มคนนั้นมาก เพราะเขามักจะแบ่งไข่แดงจากไข่ต้มใบชาให้มันกินเป็นประจำ เมื่อกินเสร็จ ไต้ไต้ไต้ก็จะนอนข้างๆเขา อยู่เป็นเพื่อนเขาอ่านการ์ตูนและกินข้าว ชายหนุ่มจะอยู่ในร้านเพียงสองชั่วโมงเท่านั้น เมื่ออ่านการ์ตูนจบ ก็จะลูบหัวไต้ไต้ไต้ ลูกขึ้นเดินกลับบ้าน

ที่ฟางหลังสังเกตเห็นเขาก็เพราะเขาหน้าตาดี และทุกครั้งที่มาไต้ไต้ไต้ก็ดูเหมือนจะกลายเป็นสุนัขของเขา ทำให้ฟางหลังรู้สึกหงวไม่นอย...ส่วนเขาเองก็ไม่เคยถามว่าสุนัขตัวนี้เป็นของใคร ร้านสะดวกซื้อนี้เหมือนเป็นสถานีพักรกลางทางในชีวิตของเขา หยุดพักกายใจสองชั่วโมง

แล้วจึงจากไปอย่างสง่างาม

“เด็กหนุ่มคนนี้ต้องมีสาว ๆ ตามจับไม่น้อยแน่”

เจ้าของร้านสะดวกซื้อเชิงสี่ยวงจึงเป็นผู้ชายที่ทั้งขี้บ่นและขี้จู้เป็น
อย่างยิ่ง ทุกคืนเวลาเปลี่ยนกะกับฟางหลิง เขาจะต้องพูดพล่ามเรื่องราว
ที่เกิดขึ้นเมื่อเข้าไปฟางหลิงฟัง คุณป้าเสียดิคนไหนหลงทางมาอีกแล้ว
บ้างละ ลูกค้าประจำบางคนนำราคาญบ้างละ ดาราคนไหนมาซื้อบุหรื
ที่ร้านบ้างละ เด็กน้อยนำราคาญเปิด ๆ ปิด ๆ ประตุตุ้เครื่องดื่มไม่หยุด
บ้างละ...แรก ๆ ฟางหลิงก็รู้สึกราคาญเขา แต่เมื่อเวลาผ่านไป เธอก็
ค้นพบว่าที่จริงคุณลุงคนนี้เป็นคนจิตใจดีไม่น้อย มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาเอา
กับข้าวที่ภรรยาทำมาให้เธอ บอกว่าภรรยาเขาเคยเห็นเธอมาที่ร้าน
สะดวกซื้อพร้อมสุนัขตัวหนึ่ง ดูช่างน่าสงสารเหลือเกิน ไม่รู้ว่าได้กิน
ข้าวดี ๆ กับเขาบ้างไหม จึงให้เขาเอาอาหารที่บ้านมาให้

“ภรรยาลุงมาที่ร้านตอนไหนหะคะ” ฟางหลิงก้มมองกับข้าว
เหล่านั้นพลางเอ่ยถามอย่างสงสัย

“อ้อ เห็นว่าปาย ๆ นะ เห็นเธอมาซื้อเบนโตะที่ร้านกิน”

ช่วงปายเป็นกะทำงานของนักศึกษาฝึกงานอีกคนหนึ่ง ฟางหลิง
มาซื้ออาหารทั้งสามมื้อที่ร้านสะดวกซื้อค่อนข้างบ่อยจริง ๆ เพราะบางครั้ง
หากเจ้าของร้านอยู่ เขาก็จะเลี้ยงเธอ แถมยังให้อาหารกระป๋องของ
ได้วได้วมาด้วย

“หนูไม่เห็นรู้เรื่องเลย...” ฟางหลิงรู้สึกเกรงใจไม่น้อย

“เธอทำตัวเท่า ๆ จ่ายเงินเสร็จก็เดินไปเลย ภรรยาลุงเลยไม่กล้า
ทักทาย!” เจ้าของร้านบอกฟางหลิง

ฟางหลิงกล่าวขอบคุณเจ้าของร้าน เขาโบกมือเป็นนัยว่าไม่ต้อง

เกรงใจ ที่จริงฟางหลังมีเรื่องที่สงสัยมานานอยู่เรื่องหนึ่ง เธอพักอยู่ที่ตึกด้านบนร้านสะดวกซื้อนี้มาหลายปีแล้ว ถึงแม้จะไม่เคยพูดคุยกัน แต่เมื่อก่อนก็นับว่าเป็นลูกค้าประจำของร้านนี้ ทว่าทำไมเจ้าของร้านจึงไม่เคยถามเลยว่าเหตุใดเธอถึงมาทำงานที่นี่

วันที่หนึ่งร้อย ฟางหลังเริ่มรู้สึกที่ตัวเองช่างโชคดียิ่งฟ้าประทาน คนดี ๆ มากมายมาอยู่รอบตัวเธอ พวกเขาช่วยให้เธอก้าวออกจากจุดต่ำสุดของชีวิตได้ ตัวเธอในวันนี้กลับมายิ้มได้อีกครั้งเสียที เพียงแต่เวลายิ้ม ก็จะมีขึ้นเสมอว่าเงินฟางหลังที่กำลังยิ้มอยู่คนไหน ไม่ใช่เงินฟางหลังคนเดิมอีกต่อไป

วันที่หนึ่งร้อยห้า

ความรู้สึกโชคดียิ่งขึ้นอยู่กับฟางหลังเพียงไม่ถึงหนึ่งอาทิตย์เท่านั้น เพราะขณะที่เธอกำลังงีบหลับช่วงเช้า เธอก็ได้รับสายโทรศัพท์จากคุณแม่เจ้าของห้องเช่า

ใจความหลักของบทสนทนาคือ...ได้ยินมาว่าเธอหางานทำได้แล้ว ยินดีด้วยนะ! แสดงว่าเธอน่าจะพักที่ห้องนี้ต่อไปใช่ไหม เธอเองก็คงรู้ว่าตอนนี้เศรษฐกิจไม่ดี ที่เคยบอกว่าจะอนุมัติค่าเช่าให้เธอ ก็คงทำต่อไปได้ยาก ถ้าหากเธอจะอยู่ห้องนี้ต่อ ก็ต้องขอให้เธอเริ่มจ่ายค่าเช่าตั้งแต่เดือนนี้เป็นต้นไป ถ้าไม่อย่างนั้น ก็คงต้องขอให้เธอย้ายไปอยู่ที่อื่น... ไม่ใช่ว่าฉันขี้เหนียวหรอกนะ แต่คนเราก็ยังต้องใช้ชีวิตต่อไปใช่ไหมล่ะ! ส่วนค่าเช่าเดือนก่อน ๆ ก็ต้องขอให้เธอค่อย ๆ จ่ายคืนพวกเราด้วย พวกเราเป็นเจ้าของห้องเช่าไม่ใช่มูลนิธิ คงให้เธออยู่ฟรี ๆ ไม่ได้หรอก อีกอย่าง

ได้ยินมาว่าเธอเลี้ยงสุนัขเธอ...

แน่นอนว่าฟางหลังไม่มีทางหาห้องเช่าใหม่ได้ในทันที แต่รายได้จากงานที่ร้านสะดวกซื้อก็ไม่เพียงพอสำหรับค่าใช้จ่ายทั่วไปและค่าเช่าห้อง เพียงแต่ ถ้าจะให้เธอเชื่อคำพูดของคุณแม่เจ้าของห้อง ที่บอกว่าถ้าไม่ได้ค่าเช่าจากเธอแล้วจะใช้ชีวิตต่อไปไม่ได้คงทำได้ยาก เพราะครอบครัวพวกเขาทำธุรกิจปล่อยเช่าอสังหาริมทรัพย์โดยเฉพาะ ในไทเปมีห้องเช่าของพวกเขามากมาย รายได้จึงไม่ใช่ปัญหาแน่นอน ถึงแม้เจ้าของห้องที่ช่วยเหลือเธอจะเป็นคนดี แต่แม่ของเธอเป็นคนมีอำนาจในการตัดสินใจ และตอนนี้คุณแม่ก็ได้เข้ามาแทรกแซงแล้ว ถ้าหากฟางหลังยังไม่จ่ายเงิน ก็คงต้องย้ายออกจริง ๆ ถึงแม้เจ้าของห้องจะรีบส่งข้อความมาว่า

ขอโทษที่ แม่ฉันรู้เรื่องนี้จนได้ ต่อไปคงไม่เก็บค่าเช่าจากเธอไม่ได้ แต่ค่าเช่าเดือนก่อนๆ เธอไม่ต้องรีบก็ได้ มีเงินค่อยคืน ส่วนเรื่องเลี้ยงสุนัขก็อย่าไปสนใจแม่ฉันเลย เธอก็เลี้ยงดูมันให้ดีไป ดูแลความสะอาดให้ดีกว่าพอ

แต่ฟางหลังก็รู้ว่าความหวังดีของคนแปลกหน้าต้องมียวันสิ้นสุดเป็นแน่ ในเมื่อไม่ยอมแพ้ที่จะใช้ชีวิตต่อไป ก็ไม่อาจหนีความจริงได้ ฟางหลังรู้สึกจนปัญญา ถึงแม้เธอจะมีชีวิตอยู่ต่อมาได้ แต่ความจริงกำลังบีบคั้นไม่ให้เธอมีชีวิตอยู่ต่อไป

ในตอนนั้นเอง เทวดาบนฟ้าก็ได้ไกวมือไปมา พาชีวิตเธอหมุนวนกลับเข้าทางอีกครั้ง

วันที่หนึ่งร้อยเจ็ด

โดยปกติแล้วฟางหลังจะเข้านอนตอนเก้าโมงเช้า และหลับยาว

จนถึงห้าโมงเย็นโดยมีไต้วไต้วนอนขดอยู่ข้างๆ แต่วันนี้ไม่รู้ได้ว่าไต้วไต้วเป็นอะไร ถึงได้เลียหน้าและกระโดดทับเธอ พยายามจะปลุกเธออย่างบ้าคลั่งตั้งแต่เที่ยงวัน

“เกิดอะไรขึ้น ไต้วไหม้เธอ”

ไม่ใช่หรอก เพียงแต่โทรศัพท์ที่ตั้งโหมดสั่นไว้มันสั่นไม่หยุดเลยต่างหาก มีคนโทร.และส่งข้อความเข้ามาไม่ขาดสาย ฟางหลังหันไปมองอย่างจนปัญญา อ้อ ลูกค้าเก่าที่ฟางหลังเคยสื่อสารให้ถามเธอว่ายังรับงานสื่อสารกับสัตว์อยู่ไหม

“ตอนขนาดนั้นเลยเธอ ขอนอนเต็มอิ่มก่อนค่อยตอบไม่ได้เธอ”

ฟางหลังโยนโทรศัพท์ทิ้งและกลับไปนอนดังเดิม แต่ไต้วไต้วกลับกระโดดทับเธอไม่หยุด แถมยังเลียหน้าเธอ และใช้เท้าหน้าจัดตัวเธอออกมา “ไม่ว่าอย่างไรก็จะปลุกเธอจนตื่นให้ได้”

“วันนี้แกลเป็นอะไร บ้าหรือเปล่า!”

ไต้วไต้วถูกดุ จึงกระโดดลงจากเตียงไปกระแทกเท้าพร้อมเห่าเสียงดังอย่างโกรธเคืองและร้อนใจ ทำให้ฟางหลังโมโหลุกขึ้นมาทำท่าจะตีมันถึงได้รับหลบไปยังห้องนั่งเล่น แต่บัดนี้ฟางหลังเองก็นอนไม่หลับแล้ว จึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูว่าลูกค้าคนนั้นต้องการอะไรกันแน่

เสียงเสียงใกล้จะจากไปแล้ว สองสามวันนี้มันป่วยหนักจนจะสิ้นใจ เธอช่วยสื่อสารกับมันให้พวกเราหน่อยได้ไหม มันไม่ยอมคุยกับนักสื่อสารกับสัตว์คนอื่นเลย...

เสียงเสียง สุนัขตัวผู้พันธุ์บีเกิล ในความทรงจำของฟางหลังมันเป็นสุนัขที่ยังอายุไม่มาก ตอนสื่อสารกับเธอเมื่อสามปีก่อน มันน่าจะอายุเพียงหกเจ็ดปีเท่านั้น แต่เนื่องจากมันมาจากฟาร์มสุนัขที่มีการผสมพันธุ์ในเครือญาติ ตอนมันอายุได้สี่ห้าปีจึงเริ่มมีอาการเจ็บป่วย

อันเป็นผลจากพันธุกรรมที่ติดตัวมาแต่กำเนิด โรคที่หนักหนาที่สุดคือโรคข้อสะโพกเสื่อม สำหรับสุนัข ช่วงอายุหกเจ็ดปีควรจะเป็นวัยที่ยังกระโดดโลดเต้นได้อย่างมีความสุข แต่เลี้ยงเลี้ยงกลับเดินไม่ได้เพราะกระดูกสะโพกหลุดออกจากข้อต่อ ยังโชคดีที่เสี่ยวหญิง เจ้าของเลี้ยงเลี้ยงรักมันสุดหัวใจ และยังมีฐานะทางการเงินใช้ได้ จึงซื้อรถเข็นให้มันพามันไปว่ายน้ำเป็นประจำ และยังเชิญนักสื่อสารกับสัตว์มาคุยกับมันเพื่อหวังจะเข้าใจความรู้สึกของมัน ถึงแม้สุดท้ายจะทำให้มันกลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมไม่ได้ แต่อย่างน้อยก็หวังว่ามันจะมีความสุขมากพอ

ทว่าตอนนี้มันเจ็บป่วยด้วยอาการที่สาหัสกว่านั้นแล้ว...อาการไตวาย

เลี้ยงเลี้ยงผ่านช่วงอันตรายมาได้เพราะคุณหมอช่วยชีวิตและการดูแลเอาใจใส่ของเสี่ยวหญิง มันกำลังเข้าสู่ช่วงเรื้อรังของโรคที่ทั้งทรมานและยาวนาน แต่ถึงแม้เลี้ยงเลี้ยงจะมีโรคเรื้อรัง มันก็ยังคงพยายามแผยรอยยิ้มบนใบหน้าเพื่อปลอบประโลมเจ้าของที่กำลังทุกข์ใจทว่าไม่กี่วันที่ผ่านมา อยู่ดีๆ เลี้ยงเลี้ยงก็ล้มพับไม่ได้สติขึ้นมา คุณหมอบอกเสี่ยวหญิงว่าชีวิตเลี้ยงเลี้ยงคงเดินทางมาถึงปลายทางแล้ว จึงแนะนำให้เสี่ยวหญิงคิดยาการุณยฆาตมัน แต่เสี่ยวหญิงกลัวว่าเลี้ยงเลี้ยงจะยังมีอะไรที่อยากบอกเธออยู่ จึงได้ยอมทนเจ็บไม่จากไปเสียที ดังนั้นเธอจึงติดต่อฟางหลิง หวังว่าฟางหลิงจะช่วยได้

ในข้อความที่เสี่ยวหญิงส่งมา เธอได้ถ่ายทอดเรื่องราวมาอีกหลายเรื่อง ทำให้ความม่งวงของฟางหลิงหายวับไป พุดตามตรง ที่จริงแล้วนอกจากประวัติพื้นฐานของเลี้ยงเลี้ยง ฟางหลิงก็จำเรื่องราวที่เคยสื่อสารกับมันไม่ได้เลย เจ้าของสัตว์เลี้ยงมักจะจำรายละเอียดทั้งหมดที่เคยสื่อสารได้ แต่สำหรับนักสื่อสารกับสัตว์แล้ว หากไม่กลับไปอ่าน

ข้อความที่เคยจดบันทึกไว้ ส่วนมากก็จะจำเนื้อหาที่เคยสื่อสารแทบไม่ได้ ดังนั้น เมื่อก่อนหากฟางหลังต้องเจอกับลูกค้าเก่า เธอจะระมัดระวังเป็นพิเศษ เพราะประโยคที่เริ่มต้นด้วย “เธอยังจำที่ฉันบอกเธอได้มั้ยว่า...” มักจะเป็นบททดสอบความทรงจำของเธอ และทุกครั้งที่สีหน้าเธอบ่งบอกว่าจำไม่ได้แม้แต่บ่อย เจ้าของสัตว์เลื้อยก็จะผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง บางครั้งถึงขั้นคิดว่าเธอไม่ใส่ใจสัตว์เลื้อยสุดที่รักของพวกเขา

ฟางหลังเดินไปที่ห้องรับแขก ไต่ไต่กำลังนอนขดตัวเป็นรูปโดนัทอยู่บนโซฟา เธอรินน้ำให้ตัวเอง กลั้วปากให้กลิ่นอันไม่พึงประสงค์หายไป แล้วจึงหันไปพูดกับไต้วไต้วว่า... “นี่แกพยายามปลุกฉันเพื่อสุนัขตัวนั้นนะเหรอ”

ไต้วไต้วเงยหน้าขึ้น หูพับไปด้านหลัง กระดิกหางขึ้นพร้อมทำสีหน้ารับผิดชอบที่ ขนาดรู้สึกผิดยังน่ารักขนาดนี้เลย แกมมันยังไม่ได้ทำอะไรผิดจริง ๆ สักหน่อย แบบนี้ก็ต้องให้อภัยอยู่แล้ว

ฟางหลังลูบหัวไต้วไต้วและนั่งลงบนโซฟากับมัน พลังคิดถึงคำร้องขอที่ได้รับมา ถ้าวางกันตามเหตุผล เธอก็คงไม่รับงานสื่อสารกับเลื้อยเลื้อย

เธอยังจำเหตุผลที่ทั้งอาชีพสื่อสารกับสัตว์ไปได้ดี แน่แน่นอนว่าแผนการล่อลวงทำลายชื่อเสียงของนักข่าวคนนั้นเป็นฟางเส้นสุดท้ายที่ทำให้ชีวิตเธอพังทลาย แต่สิ่งที่ทำให้เธอทนไม่ได้ที่สุดกลับเป็นเหล่าเจ้าของสัตว์เลื้อยที่ยากจะสื่อสารด้วยต่างหาก เจ้าของสัตว์เลื้อยมากมายส่งสัตว์เลื้อยมาให้เธอสื่อสาร แต่ตัวเองกลับไม่ยอมรับฟังสิ่งที่สัตว์เลื้อยสื่อสารกลับมา พวกเขาเพียงต้องการให้สัตว์เลื้อยทำตามคำสั่งของตนเพื่อให้ทุกอย่างเป็นไปตามที่ตนต้องการเท่านั้น สำหรับฟางหลังแล้ว การสื่อสารกับสัตว์ไม่ใช่เรื่องยาก สิ่งที่ยากที่สุด กลับเป็นการสื่อสาร

กับคน แต่ทว่าสัตว์เลี้ยงตัวไหนไม่มีคนอยู่ข้างกายบ้างเล่า

เจ้าของเลี้ยงเลี้ยงร้อนใจเป็นอย่างยิ่ง เพียงข้อความที่เธอส่งมาก็ถาโถมราวกับระเบิด ฟางหลังกลัวการเผชิญหน้ากับเจ้าของสัตว์เลี้ยงแบบนี้มาก เพราะไม่มั่นใจว่าจะสื่อสารกับคนที่อยู่ในสภาวะอารมณ์แบบนี้ได้จริงหรือ

แต่ถ้าว่ากันตามอารมณ์แล้ว ฟางหลังก็แอบหวังว่าจะได้คุยกับเลี้ยงเลี้ยงอยู่เหมือนกัน เธออยากอยู่เป็นเพื่อนมัน ทำให้มันรู้สึกสงบก่อนจากโลกนี้ไป ฟางหลังยกแก้วกาแฟขึ้นขณะนั่งอยู่บนโซฟาอย่างเงิบสงบ เหตุผลและอารมณ์ทำสงครามกันอยู่ในหัวเธอ สุดท้ายแล้วเหตุผลก็เป็นฝ่ายชนะไป ฟางหลังไม่อยากจะกลับไปทำงานสื่อสารกับสัตว์อีก เพราะกลัวจะทำให้จังหวะชีวิตเธอในตอนนี้อยู่เปลี่ยนไป แต่ในขณะที่เธอกำลังหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเพื่อเตรียมตอบกลับไปได้พบกับข้อความของเสี่ยวเหิงก่อน

ฉันรู้ว่ามันกะทันหัน แต่เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา ราคาตามที่เธอต้องการได้เลย!

ประโยคนี้อัจฉตรงจุดอ่อนของฟางหลังในตอนนี้อหตุ ที่จริงสิ่งที่เธอต้องการนั้นมันตรงไปตรงมามาก นั่นก็คือเงิน

ดังนั้น เหตุผลและอารมณ์จึงเริ่มสู้รบกันอีกครั้ง คราวนี้เหตุผลยังคงเป็นฝ่ายชนะไป แต่ฟางหลังกลับตอบกลับไ้ว่า

สัพันแปดร้อยหยวน

ในวินาทีที่ส่งข้อความออกไป ฟางหลังรู้สึกตัวเองช่างเป็นคนเลวเสียเหลือเกิน เพราะเธอเสนอราคาที่แพงกว่าเดิมถึงสองเท่า แต่เธอไม่ได้มีเวลารู้สึกสับสนสักเท่าไร เพราะเสี่ยวเหิงตอบกลับมามีในทันทีว่า...

ได้

ฟางหลังรีบส่งเลขบัญชีไปให้ แล้วเจ้าของสัตว์เลื้อยก็โอนเงินให้เธอทันที เพียงแค่ยืมเงินสี่พันแปดร้อยหยวนก็เข้าบัญชี หากเธอใช้เงินประหยัดสักหน่อย เงินก้อนนี้กับเงินเดือนจากร้านสะดวกซื้อก็อาจทำให้เธอจ่ายค่าเช่าห้องเดือนนี้ได้

หลังจากนัดเวลา ส่งรูปภาพ และยืนยันรายละเอียดต่างๆ เรียบร้อยแล้ว เงินฟางหลัง นักสื่อสารกับสัตว์ที่เคยมีงานล้นมือ แต่ถูกนักข่าวไร้คุณธรรมทำลายชีวิตขณะที่อยู่จุดสูงสุดของอาชีพ ก็กลับเข้าสู่วงการอีกครั้ง ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องยิ่งใหญ่และควรจับตามอง แต่ที่จริงแล้ว เธอก็เป็นเพียงคนที่ถูกชีวิตบีบบังคับจนหมดหนทางเท่านั้น

วันที่นัดกับเสี่ยวหญิงเพื่อสื่อสารกับเลียงเลียง ฟางหลังมาถึงสถานที่นัดก่อนเวลา ที่นั่นคือร้านกาแฟที่เมื่อก่อนฟางหลังเคยใช้เป็นสถานที่ทำงานสื่อสารกับสัตว์เป็นประจำ ชื่อว่าร้านกาแฟโมโม

ก่อนเข้าร้าน ฟางหลังหยุดยืนหน้าประตูเพื่อสำรวจดูร้านกาแฟแห่งนี้ว่าจะละเอียดอยู่นาน...

สวนของร้านกาแฟยังคงเขียวชอุ่มงดงาม ฟางหลังดีใจที่ยังเห็นต้นลิลาวดียืนเด่นเป็นสง่าอยู่ตรงนั้น ในความทรงจำของเธอ เจ้าของร้านกาแฟโมโมไม่เป็นผู้ชายที่อ่อนโยนและพูดน้อย ถึงแม้เขามักจะยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์เตรียมอาหารและเครื่องดื่มให้ทุกคนอย่างเงียบๆ แต่เขาก็กลับรับรู้ทุกการเคลื่อนไหวภายในร้านอย่างแจ่มชัด ซึ่งรวมถึงเรื่องซุบซิบและข่าวลือต่างๆ ที่ถูกค้าคุยกันด้วย

ฟางหลังมีเรื่องที่รู้สึกผิดกับเขาอยู่ไม่น้อย เพราะหลังจากที่นักข่าว

คนนั้นทำลายชื่อเสียงเธอ ผูกข้าวสานักอื่นก็พากันถือกลองมารุมล้อมร้านกาแฟโมโมไว้ หลินโมโมเจ้าของร้านต้องช่วยเธอรับมือกับเรื่องนี้ เขาถึงขั้นออกหน้าอธิบายเรื่องทั้งหมดแทนเธอ ในขณะที่เธอหวาดกลัวจนไม่กล้าเข้าใกล้ที่นี่ กระทั่งเรื่องที่เธอเลิกทำงานสื่อสารกับสัตว์ก็ไม่ได้บอกเขา เธอเพียงหายตัวไปโดยไม่รับการติดต่อใดๆ เป็นเวลาปีกว่า

บัดนี้ ฟางหลิงยืนล้งเลอยู่หน้าร้าน ครุ่นคิดว่าจะเผชิญหน้ากับคนที่คอยปกป้องเธออย่างไร ภายในร้านกาแฟโมโม หลินโมโมเจ้าของร้านกำลังชงกาแฟตริปให้ลูกค้าอยู่เสียบๆ อาจเป็นเพราะสิ่งที่ผู้คนเรียกกันว่าจิตสัมผัส ในขณะที่ฟางหลิงยืนล้งเลอยู่หน้าร้านราวกับหลินโมโมได้รับกระแสจิต เขาหันไปมองที่ประตูแวบหนึ่ง เมื่อเห็นฟางหลิงยืนท่าตัวเก๋ๆ กังๆ อยู่หน้าร้าน กระแสจิตนั้นก็พุ่งตรงจากหางตาไปยังสมอง ผ่านไปยังกระดูกสันหลังกระจายไปทั่วร่าง สิ่งให้หลินโมโมวางถ้วยกาแฟตริปในมือ และเดินไปเปิดประตูทันที

หลินโมโมจ้องมองฟางหลิงอยู่เสียบๆ รู้สึกตื่นตันทันน้ำตาไหล โชคดีที่รอยยิ้มอันอ่อนโยนของเขาบดบังรอยน้ำตานั้นไว้ได้ทัน เขาพูดกับฟางหลิงว่า...

“เธอกลับมาแล้ว!”

รอยยิ้มบนใบหน้าของหลินโมโมทำให้ความกังวลใจที่ฟางหลิงคาดเดาไว้หายวับไป เธอหันไปพยักหน้าให้โมโมด้วยความดีใจ ในช่วงขณะหนึ่ง ฟางหลิงคิดว่าโมโมจะโผล่เข้ามาสวมกอดเธอ แต่โมโมเพียงยืนย่ำเท้าอยู่กับที่ แล้วจึงผายมือข้างหนึ่งออกเพื่อต้อนรับเธอเข้าร้าน

เมื่อเข้าไปในร้าน โมโมก็วิ่งรุดหน้าไปเชิญให้ลูกค้าที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะตัวหนึ่งย้ายที่นั่งไป เพราะเมื่อก่อนโต๊ะตัวนั้นเป็นที่นั่งประจำของฟางหลิง ทุกวันช่วงบ่ายฟางหลิงจะอยู่ที่นี่เสมอ เธอจะสั่งกาแฟ

อเมริกาโนร้อนแก้วหนึ่งไว้จิบขณะช่วยเจ้าของสัตว์เลี้ยงสื่อสารกับสัตว์เลี้ยงของพวกเขา

“ก่อนหน้านี้ฉันคงได้ตัวนี้ไว้ให้เธออยู่ช่วงหนึ่ง แต่เธอไม่ปรากฏตัวอีก ฉันก็เลย...”

“ไม่เป็นไร” ฟางหลังนั่งที่โต๊ะตัวประจำ

“ขอบคุณมาก!”

เมื่อได้ยินเธอตอบเช่นนั้น โมโมจึงหัวเราะอย่างขัดเจียน เขาตื่นเต้นจนทำตัวไม่ถูก ดีใจจนไม่เสียบขี้นเหมือนเคย

“เธอมากินกาแฟหรือ หรือว่ามาทำงาน กลับมาทำงานแล้วหรือ ยังกินอเมริกาโนร้อนเหมือนเดิมอยู่มัย กินเค้กด้วยมัย กินข้าวหรือยัง”

เมื่อก่อนการได้ยินโมโมพูดมากกว่าสามประโยคก็นับเป็นเรื่องแปลกแล้ว แต่บัดนี้เขากลับยังคำถามถึงหกคำถามในคราวเดียว ทำให้ฟางหลังอดหัวเราะไม่ได้

“ทำไมตื่นเต้นขนาดนั้น ฉันกินข้าวแล้ว วันนี้มาทำงานนะ!”

โมโมถูฝ่ามือทั้งสองไปมาโดยไม่รู้ตัว “งั้นหรือ เธอกลับมาทำงานสื่อสารกับสัตว์แล้วใช่มัย”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ ใบหน้าของฟางหลังแข็งทื่อในทันใด แบบนี้นับว่ากลับมาทำงานสื่อสารกับสัตว์หรือยังนะ นี่เธอกำลังจะกลับไปเป็นเงินฟางหลังคนเดิมหรือ แต่เธอเกิดใหม่แล้วไม่ใช่หรือ

“รอดูก่อน ตอนนี้อันยังไม่รู้”

โมโมเห็นสีหน้าฟางหลังพังทลาย จึงหลบสายตา พบว่าความตื่นเต้นเกินไปของตนอาจทำให้ฟางหลังไม่สบายใจ เขาหายใจเข้าลึก ๆ ใช้คำพูดอย่างมืออาชีพและน้ำเสียงมั่นใจพูดว่า “จะไปเดี๋ยวมออเมริกาโนร้อนให้เดี๋ยวนี๋ครับ” จากนั้นเดินกลับไปที่เคาน์เตอร์ ยืนสำรวจฟางหลัง

จากด้านหลังป้อมปราการของตนเองอย่างเงียบๆ ต่อไป กาแฟดริป ที่ซิงไว้ครึ่งทางเมื่อครู่เย็นซีดไปแล้ว โมโมจึงเหม็นทั้งไป รู้สึกหงุดหงิดตัวเองไม่น้อย

“ไม่เจอกันนานเลยนะ!” ฟางหลิงพูดกับที่นั่งประจำของตนเอง

ไม่ได้ฝึกสื่อสารมาปีกว่าแล้ว เธอยังเข้าใจความรู้สึกของเหล่าสัตว์เลี้ยงได้เหมือนเดิมหรือเปล่านะ เรื่องราวที่ठाโถมเข้ามาในชีวิตจะทำให้เธอเปิดใจกว้างไม่ได้ กลายเป็นอุปสรรคกีดขวางการสื่อสารกับสัตว์ของเธอหรือเปล่า ฟางหลิงรู้สึกตื่นเต้นมาก เธอนึกถึงสิ่งที่อาจารย์เคยสอน... “ขอเพียงแค่จริงใจและเจตนาดี สัตว์พวกนี้ก็จะยอมเปิดใจกับเธอ” ฟางหลิงในวันนี้ ได้อาบน้ำผ่านประสบการณ์ทุกข์ทรมานมาแล้ว ไม่ใช่คนโง่เขลาอีกต่อไป แต่เธอก็พยายามบอกตัวเองเสมอว่า... “ต้องจริงใจ จงจริงใจ ต้องจริงใจให้ได้!” แต่ว่าที่จริงแล้วเหตุผลที่เธอรับงานสื่อสารกับเลี้ยงเลี้ยงเป็นเพราะเงินนะ!

ประจวบเหมาะกาแฟเปิดกว้างอีกครั้ง เสี่ยวหวิญเจ้าของเลี้ยงเลี้ยงเดินเข้ามาพบกับก้อนเมฆที่ลอยลอยบนท้องฟ้า ทั้งคู่ไม่ได้ทักทายไถ่ถามสารทุกข์สุกดิบกัน เมื่อเห็นฟางหลิง เสี่ยวหวิญก็นั่งลงที่ฝั่งตรงข้ามหยิบรูปสุนัขสองรูปที่ถูกเก็บอยู่ในแฟ้มอย่างดีออกมาจากกระเป๋า

“ฉันเตรียมสิ่งที่ควรเตรียมไว้หมดแล้ว แต่ฉันไม่รู้ว่ามันจะได้ยินมั๊ย มันไม่ลืมหูละเลยทั้งวัน ตอนนี้มีชีวิตอยู่ได้ด้วยสายน้ำเกลือ ฉันไม่รู้จริงๆ ว่าทำแบบนี้ดีกับมันจริงหรือเปล่า...”

ฟางหลิงมองดูเสี่ยวหวิญซึ่งโคกเศร้าจนความคิดความอ่านผิดเพี้ยนไปหมด หากเป็นเมื่อก่อนฟางหลิงคงรับฟังเธอปรับทุกข์เพราะนี่อาจเป็นที่ระบายอารมณ์แห่งเดียวของเธอ แต่วันนี้ฟางหลิงกลับตัดบทเสี่ยวหวิญอย่างเด็ดเดี่ยว “ไม่ต้องร้องไห้แล้วนะคะ เวลา

สือสารต้องใช้สมาธิ!”

ใช่แล้ว เธอไม่ได้ทำงานสือสารมานาน ครั้งนี้จึงต้องตั้งใจใช้สมาธิอย่างมา

น้ำตาของเสี่ยวเหิงยังคงปรึ่มอยู่ที่เข้าตา เธอหายใจเข้าลึก ๆ ฟางหลังไม่ได้เงยหน้ามอง เพียงใช้สมาธิจ้องมองรูปของเลียงเลียง จ้องมองดวงตาคู่นั้นในรูป รวากับจะใช้ดวงตาเป็นทางเชื่อมต่อทางจิต เข้าไปในโลกแห่งจิตใจของมัน

ทันใดนั้นเอง ฟางหลังรู้สึกได้ว่าตัวเองได้เข้าไปอยู่ในร่างของ เลียงเลียง มือทั้งสองของเธอกลายเป็นเท้าหน้าสองข้างของมัน ขาทั้งสอง ของเธอกลายเป็นขาหลังของมัน ร่างกายของเลียงเลียงในตอนนั้น ไร้ซึ่งเรียวแรง มันนอนอยู่บนที่นอนนุ่ม ๆ โดยมีเจ้าของผู้ชายอยู่ข้างกาย เป็นเพื่อน เขาลูบตัวมันอย่างอ่อนโยน พลางกระซิบบอกมันว่า...

“ห่มผ้าออกไปข้างนอกครู่เดียว เดียวก็กลับมา ต้องรอห่มผ้า กลับมาก่อนนะ!” มันอยากหันไปเลียมือเจ้าของผู้ชาย แต่กลับไม่มี กระทั่งเรียวแรงจะลื้มตา ทุกอย่างดูเหมือนรางไปหมด

เธอมาแล้วเธอ ฉันกำลังรอเธออยู่เลย

เลียงเลียงช่างอ่อนแรง คำพูดแต่ละคำที่มันส่งสัญญาณสือสารมา ต่างต้องใช้แรงสุดตัวจึงส่งมาได้

เลียงเลียง เธอคงไม่สบายตัวน่าดู

เจ็บจัง...ฉันเดินไม่ได้...แกมยังตัวเหม็น...อึี่ไปทั่ว...น่าอายจริง ๆ

เลียงเลียงคงรู้สึกผิดที่ทำให้บ้านสกปรกเพราะควบคุมการขับถ่าย ไม่ได้ ความรู้สึกผิดนี้กับความรู้สึกเจ็บปวดทางร่างกายมันแรงกล้า ไม่ต่างกันเลย

ฟางหลิงรู้สึกเจ็บขึ้นในใจ นั่นเป็นความรู้สึกของเธอเอง สัญชาตญาณเจ็บป่วยจนใกล้จะสิ้นใจแล้ว แต่กลับยังคิดเป็นห่วงบ้านอีก

เลียงเลียง มันควรถึงเวลาที่เธอจากไปแล้วใช่ไหม

หม่อม่าเสียใจมาก

เธอกลัวหม่อม่าเสียใจเลยไม่ยอมจากไปเธอ

หม่อม่าคงจะเสียใจมาก

ฟางหลิงเงยหน้าขึ้นมองเสี่ยวหฺยว เห็นใบหน้าที่ร้อนใจอยากรู้คำตอบของเธอ

“เลียงเลียงมัน...” ฟางหลิงรู้สึกค่อนข้างหนักใจ ถึงแม้จะดีใจที่เลียงเลียงยังยอมเปิดใจสื่อสารกับเธอ แต่สิ่งที่เธอรับรู้ได้ กลับเป็นความรู้สึกเจ็บปวดที่แทบจะทนไม่ไหว ทว่าสิ่งที่มันสนใจตอนนี้กลับไม่ใช่ความเจ็บปวดของร่างกายตัวเอง แต่เป็นความเจ็บปวดในใจของเจ้าของชุดที่รักของมัน เพราะอะไรสัญชาตญาณจึงยอมทนเจ็บปวดรวดร้าวเพื่อสิ่งมีชีวิตอื่นขนาดนี้

“มันรู้สึกไม่สบายตัวมาก ๆ เจ็บปวดไปทั้งตัว ค่อนข้างจะทรมาน มันรู้ว่าควรจะจากไปได้แล้ว ถ้ามันจากไปก็就不用ทนเจ็บอีก แต่มันก็ยังไม่ยอมจากไป เพราะกลัวว่าถ้าจากไปแล้ว คุณจะเสียใจกว่าเดิม”

เสี่ยวหฺยวได้ฟังดังนั้นน้ำตาก็พร่างพรูออกมา

“ฉันว่าแล้ว...ทำไมมันต้องเสียสละเพื่อฉันขนาดนี้ด้วย ฉันไม่อยากให้มันทรมานแบบนี้...”

เสี่ยวหฺยวสะอื้นจนพูดต่อไม่ได้ เธอกำหน้าร้องไห้ครู่หนึ่งจนเมื่อเริ่มสงบสติอารมณ์ได้จึงกระแอมขึ้นเบา ๆ และหันมาถามฟางหลิงว่า

“แล้วมันอยากอยู่ต่อมั๊ย ขอแค่มันอยากอยู่ต่อ ไม่ว่าต้องเสียเงิน

เท่าไรฉันก็จะทำให้มันมีชีวิตต่อ...”

“ไม่ใช่แบบนั้น!” ฟางหลังพูดชัดเธอทันที “เลียงเลียงรู้สึก
ทรมานมาก มันควรจะได้หมดทุกข์ไปนานแล้ว แต่มันกลับยอมทรมาน
ร่างกายตัวเอง ยังหายใจต่อไปเพราะกลัวคุณทำใจไม่ได้...”

เธออย่าตำหนิหม่าม้าสิ...

น้ำเสียงร่อนรนของฟางหลังทำให้เลียงเลียงนึกว่าเธอกำลังตำหนิ
เสียวนึงอยู่ ทันใดนั้นเอง ฟางหลังรู้สึกถึงพลังงานบางอย่างที่อบอวล
ไปด้วยกลิ่นหอมของกุหลาบ เป็นความรู้สึกอยากโอบกอดเจ้าของที่อยู่
ตรงหน้า ฟางหลังรู้ว่านี่คือพลังงานที่เลียงเลียงส่งมา มันทนไม่ได้ที่เห็น
เจ้าของเสียใจ และอยากเข้าไปโอบกอดเพื่อปลอบประโลมเธอ

เจ้าของร้านโมโม่เดินเข้ามาอย่างรู้าน น้ำน้ำเปล่าแช่มะนาวผ่าน
มาวางให้พร้อมกับกระดาษทิชชูกองหนึ่ง แล้วจึงเดินกลับเคาน์เตอร์ไป
โดยไม่พูดอะไร เป็นอันเสร็จภารกิจ ฟางหลังหันไปขยิบตาให้เขาเพื่อ
เป็นการขอบคุณ

เมื่อเสียวนึงสงบสติอารมณ์ได้อีกครั้ง ฟางหลังจึงกลับไปคุยกับ
เลียงเลียงต่อ

เลียงเลียง เธอมีอะไรอยากบอกหม่าม้าอีกมั๊ย

ร่างกายของเลียงเลียงค่อนข้างอ่อนแอ ความคิดความอ่าน
ก็เริ่มเลือนราง ฟางหลังรู้สึกได้ว่ามันพยายามรวบรวมสติเพื่อการพูดคุย
ที่อาจเป็นครั้งสุดท้ายนี้

ในที่สุด เลียงเลียงก็พูดออกมาช้าๆ ว่า

ลูบ ๗...

ภาพเจ้าของลูบเลียงเลียงปรากฏขึ้นในหัวฟางหลัง ในภาพนั้น

เลียงเลียงยังคงแข็งแรง มั่นนอนกึ่งหลับกึ่งตื่นอยู่บนขาของเสี่ยวหวิงอย่างสบายใจ ส่วนเสี่ยวหวิงก็กำลังลูบมันอย่างอ่อนโยน เลียงเลียงดูมีความสุขมาก

จบ ๆ ฉันจะจำไว้...

จากนั้น ภาพก็ตัดไปที่เลียงเลียงสมัยยังเป็นลูกสุนัขอยู่ที่สถานสงเคราะห์สัตว์ ฟางหลังจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าที่จริงแล้วเลียงเลียงถูกตำรวจส่งตัวไปรอคนรับเลี้ยงที่สถานสงเคราะห์สัตว์หลังจากตำรวจบุกยึดฟาร์มสุนัขไร้คุณธรรมแห่งหนึ่ง เลียงเลียงอยู่ในสภาพหวาดกลัวเพราะพี่น้องของมันมีคนรับเลี้ยงไปหมดแล้ว เหลือมันโดดเดี่ยวเดียวดายอยู่ในกรงตัวเดียว จนเมื่อเสี่ยวหวิงเดินเข้ามาอุ้มมันขึ้น ตั้งแต่วันที่เป็นต้นมา มันก็ไม่กลัวอะไรอีกเลย

ฟางหลังบอกเล่าภาพที่เธอเห็นและสิ่งที่เธอได้ยินทั้งหมดให้เสี่ยวหวิงฟัง เสี่ยวหวิงยกมือขึ้นปิดหน้า น้ำตาไหลออกมาเป็นสาย ฟางหลังจึงเทน้ำเติมให้เธอ

“เลียงเลียงรักคุณมาก ดังนั้นหากคุณทำใจไม่ได้ มันก็คงเลือกที่จะไม่จากไป แต่มันจะต้องทนทรมานร่างกาย” ฟางหลังบอกเสี่ยวหวิง
เสี่ยวหวิงเช็ดน้ำตา สะอึกสะอื้นพูดขึ้นว่า “แต่ว่า ฉันจะทำใจได้ยังไง...”

ไม่รู้ทำไม จู่ๆ ฟางหลังก็นึกถึงพ่อตัวเองที่นอนป่วยติดเตียงอยู่

“ก็คงจะทำใจไม่ได้! แต่อย่างน้อยก็ต้องพยายามทำให้ตัวเองรู้สึกดีขึ้นให้ได้ แบบนั้นมันถึงจะจากไปอย่างสบายใจ”

“ยากจัง” เสี่ยวหวิงเช็ดน้ำตาจนแห้ง เอ่ยคำสองคำนี้ออกมาซ้ำๆ

“ใช่ ยากจริงๆ”

ฟางหลังหันมองรูปของเลียงเลียงอีกครั้ง คราวนี้ภาพที่ปรากฏขึ้น

ในหัวเธอเป็นภาพเลี้ยวเลี้ยวตอนที่ยังแข็งแรงไม่ต้องใช้รถเข็น มันกระดิกหางไปมาและยิ้มอย่างมีความสุข

ฟางหลังอมยิ้มที่มุมปาก หันไปบอกเสี่ยวหญิงว่า “คุณรู้มั๊ย เลี้ยวเลี้ยวบอกว่าหลังจากมันจากไป มันจะแข็งแรง สวยงาม และมีความสุข ดังนั้นคุณไม่ต้องเป็นห่วงมันหรอก”

เสี่ยวหญิงพยักหน้า เมื่อตีหมกกาแฟหมดและกล่าวขอบคุณ ฟางหลังแล้ว เธอจึงขอตัวกลับบ้านไปอยู่เป็นเพื่อนเลี้ยวเลี้ยว

หลังจากเสี่ยวหญิงเดินออกจากร้านกาแฟไปแล้ว ฟางหลังจึงได้บอกเลี้ยวเลี้ยว

ขอบคุณเธอมาก

เธอจะไปแล้วหรือ

ฉันจะรอบอกเล้าหม่ามาก่อน พวกเรามาถึงโลกใบนี้แล้ว ต่างก็ต้องมีวันจากไป...ไม่ต้องเสียใจหรอก

ฟางหลังรู้สึกว้าว้าวที่พวกนี้ดูจะเข้าใจโลกดีกว่าคนเสียอีก สำหรับพวกมันแล้ว ชีวิตคือการเริ่มต้น ดำรงอยู่ และจากไป แต่มนุษย์เรากลับเอาตัวไปพัวพันกับความคิดยึดติด ความทุกข์ และความผูกพัน

ฟางหลังรู้ว่าลึกๆ ภายในใจของเธอเองก็ยังมีความยึดติดแฝงอยู่ มันเป็นเหมือนเงื่อนตายที่แก้ไม่ออก ซึ่งเธอก็ยังไม่รู้ว่าจะวางก้อนหินในใจก้อนนั้นลงได้อย่างไร

...

เมื่อฟางหลังเปิดประตูเข้าบ้าน ไต้วไต้วกก็โผล่เข้ามาใส่ด้วยความดีใจทันที แต่ทรงเล็บที่ทำหน้าที่ของมันเกี่ยวโดนหน้าท้องของฟางหลัง ทำให้เธอเจ็บจนต้องดันไต้วไต้วออกไป ฟางหลังนั่งบนโซฟาอย่างเหนื่อยล้า

ไต้หวันได้วอดมกลืนทั่วตัวเธอด้วยความสงสัย รวากับกำลังตรวจสอบ
บางอย่างอย่างละเอียด

เมื่อตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว จึงนั่งเรียบร้อยแบบที่ปกติไม่ค่อยทำ
สักเท่าไร

คราวหน้าฉันจะไปด้วย

“ไปไหน ร้านกาแฟนะเหรอ! ฉันไม่เอาด้วยหรอก ที่นั่นไกล
จะตาย ถ้าพาแก็ไปด้วยก็จะนั่งรถไม่ได้ ต้องเดินตั้งไกล”

คราวหน้าฉันจะไปด้วย!

ฟางหลังรู้จักนิสัยไต้หวันดี จึงไม่อยากจะปากต่อคำเรื่องนี้
กับมันอีก เพราะตอนนี้เธอเพียงต้องการนอนชดเชยเพื่อเตรียมไปทำงาน
กะดึกเท่านั้น

ฉันหิวแล้ว หาของมาให้ฉันกินด้วย

“ตอนกลางวันค่อยกินนะ ถ้ากินไปเรื่อยจะอ้วนเอา”

ถ้าฉันได้ตามเธอไป ก็จะมีอะไรให้กิน

“ไม่มีทาง ห้ามกินของที่นี่เด็ดขาด!”

ฟางหลังไม่สนใจไต้หวันอีก เธอปิดผ้าม่าน ใส่ที่อุดหูเตรียมตัว
นอน

ไต้หวันได้วอดกระโดดขึ้นมานอนเตียงและนอนราบข้างๆ เธอ ฟางหลัง
จึงยื่นมือไปลูบมันด้วยความเคยชิน พลันคิดขึ้นว่า ถ้าถึงวันที่ไต้หวัน
ต้องจากไป เธอจะปล่อยวางได้อย่างที่บอกเจ้าของคนอื่นหรือไม่

ไต้หวันได้วอดขยับหน้าเข้ามาเลียฟางหลัง จากนั้นทั้งคนและสุนัข
จึงหลับไปพร้อมกัน

.....

หนึ่งสัปดาห์หลังจากนั้น ในขณะที่ฟางหลังกำลังทำงานกะดึก เธอก็ได้รับข้อความจากเสี่ยวหญิง...

ขอโทษทีที่ก่อนหน้านี้ไม่ได้บอกเธอ วันนั้นหลังจากที่เธอสื่อสารกับเลียงเลียง ฉันก็กลับไปบ้านก็เห็นเลียงเลียงลืมนตาขึ้นมา มันไม่ได้ลืมนตามานานมากแล้ว มันเข้ามาดมพวกเรา ฉันบอกมันว่า... “ไม่ต้องเป็นห่วงหม้าม้า หม้าม้าจะไม่ใช่ไร แกจากไปอย่างสงบเถอะ ไม่ต้องทนทรมานอีก!” หลังจากนั้นร่างกายของเลียงเลียงก็ผ่อนคลายลง ความทุกข์ทรมานทั้งหมดในร่างกายมันสลายหายไป เป็นแบบที่เธอบอก...มันได้ละทิ้งความทุกข์ไปพบเจอกับความสุขแล้ว เลียงเลียงจากไปแล้ว ขอขอบคุณเธอมาก หวังว่าเธอจะกลับมารับงานสื่อสารอีก เพราะฉันว่าเธอแม่นมาก

เมื่ออ่านข้อความจบ ฟางหลังครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง เธอไม่รู้จะตอบอย่างไรดี เพราะ...

“แม่นมากเธอ ทำไมทุกคนถึงคิดว่าฉันเป็นหมอจู้”